

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 1

Gener 2010

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

1

Tarragona, gener de 2010
3a època. Núm. 439

Secció oficial

Santa Seu

Sant Pare

Nomenament de Mn. Miquel Barbarà Anglès protonotari apostòlic supernumerari 4

Secretaria d'Estat

Agraïment per la felicitació nadalenca al Sant Pare 5

Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les societats de vida apostòlica

Decret de fusió de la comunitat de clarisses del monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc amb la del monestir de Santa Clara de Reus 6

Sr. Arquebisbe

Decret de modificació dels articles 2.3 i 3.5 dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà 7

Carta de presentació dels qüestionaris per a la reflexió sobre els preveres, destinats als consells pastorals diocesà, arxipresbiterals i parroquials 7

Homilia en la Missa del Gall 8

Entrevista per a la revista *Tarragona Actualitat* 11

Article publicat a *La Vanguardia*, relatiu a la Llei orgànica de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs 14

<i>Als Quatre Vents</i>	
271. Immaculada i mare d'esperança.....	16
272. Una moral de virtuts.....	18
273. I Jesús va entrar a la història.....	19
274. La taula del menjador	20
Activitats del mes de desembre de 2009.....	21
Documentació	
Acta d'execució del Decret de fusió de la comunitat de clarisses- del monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc amb la del monestir de Santa Clara de Reus	26
Estatuts del Consell Pastoral Diocesà.....	27
Reflexió d'aquest curs: El prevere i el seu ministeri	
Pauta de reflexió personal per a preveres - desembre 2009	32
Pauta de reflexió sobre els preveres dirigida als consells de laics - primer trimestre de curs	32
Secretaria General i Cancelleria	
Nomenament	33
<i>Comunicats</i>	
Reunió n. 174 del Consell Episcopal.....	33
Reunió n. 175 del Consell Episcopal.....	34
Confirmacions de l'any 2009	35
Departament per als Assumptes Econòmics	
Carta relativa a alguns aspectes de caire fiscal relacionats amb la normativa de l'IBI i de l'ICIO.....	37
Secció informativa	
Nomenament de Mn. Miquel Barbarà Anglès protonotari apostòlic supernumerari.....	39

Secció documental

Sant Pare

Missatges

Urbi et orbi de Nadal 2009.....	40
Jornada Mundial de la Pau 2010.....	42
Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 2010.....	50

Any Sacerdotal

Congregació per al Clergat

Carta relativa a la importància de la pregària per al prevere	52
---	----

(56 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona.

Edifici de corrent historicista de llenguatge neogòtic construït a finals del s. XIX

Fotografia: Departament per als mitjans de comunicació social de l'Arquebisbat de Tarragona

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

secció oficial

Santa Seu

Sant Pare

NOMENAMENT

de Mn. Miquel Barbarà Anglès protonotari apostòlic supernumerari

BENEDICTVS XVI PONT. MAX.

DILECTE FILI, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIIONEM.

OB LATIS NOBIS PRECIBVS BENIGNE ANNENTENS, CVM COMPERTVM HABEREMVS QVIBVS PECVILIARIBVS ANIMI INCENDIVS DOTIBVS ENITIAS, QVOD ETIAM STVPIO AC LABORE CATHOLICAS RES PROFIENDAS CVBES, VT NOSTRAM BENEVOLENTIAM TIBI PVBLICE SIGNIFICEMVS NVNC TE

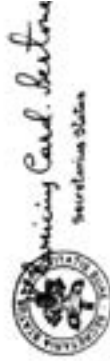
Mossen Miquel Barbarà Anglès
ex Archiepiscopi Barraconensi

PROTONOTARIVM APOSTOLICVM SVPRA NVMERVM

ELIGIMVS, FACIMVS AC RENVTIAMVS

TIBI IDEO PRIVILEGIA, HONORES, PRAEROGATIVAS CONCEDIMVS, QVAE EX INSTRVCTIONE •VT SIVE• SECRETARIAE STATVS SEV PAPALIS CVM HAC DIGNITATE SVNT CONIUNCTA, MANDANTES VERO, VT SOLITVM PRAESTES IVS IVRANDVM.

DATVM ROMAЕ APVD S. PETRVM, DIE XVIII menseis Novembris, anno MMX

Secretaria d'Estat

AGRAÏMENT

per la felicitació nadalenca al Sant Pare

SECRETARIA DE ESTADO

PRIMERA SECCIÓN - ASESORES GENERALES

Vaticano, 17 de diciembre de 2009

N. 134.100

Señor Arzobispo:

Su Santidad Benedicto XVI ha recibido con agrado la amable felicitación que, en nombre también de la Archidiócesis de Tarragona, ha tenido la bondad de dirigirle con motivo de las Fiestas de Navidad y Año Nuevo.

El Sumo Pontífice corresponde agradecido a este testimonio de cercanía y devoción, pidiendo en su oración que la contemplación del misterio del Hijo de Dios, hecho hombre para que recibiéramos el ser hijos por adopción (cf. *Ga* 4,4-5), sea fuente de gozo y de un servicio cada vez más generoso al Evangelio.

Con estos sentimientos, el Santo Padre, invocando la amorosa protección de María Santísima, Madre del Salvador, le imparte con afecto la Bendición Apostólica, que complacido hace extensiva a los sacerdotes, seminaristas, comunidades religiosas y fieles de esa Comunidad diocesana.

Aprovecho gustoso la oportunidad para expresarle, Señor Arzobispo, mi consideración y estima en Cristo,

* Fernando Filoni
Sustituto

Excmo. Mons. Jaume PUJOL BALCELLS
Arzobispo de Tarragona

TARRAGONA

Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les societats de vida apostòlica

DECRET

de fusió de la comunitat de clarisses del monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc amb la del monestir de Santa Clara de Reus

CONGREGAZIONE
PER GLI ISTITUTI DI VITA CONSACRATA
E LE SOCIETÀ DI VITA APOSTOLICA

Prot. n. 17049/2009

DECRETO

La Congregación para los Institutos de vida consagrada y las Sociedades de vida apostólica, vista la súplica del capítulo del Monasterio de Santa María de la Serra de Montblanc, Archidiócesis de Tarragona, con el presente decreto establece la fusión de dicha Comunidad con la Comunidad del Monasterio de Santa Clara de Reus.

Las Monjas de Santa María de la Serra pasan al Monasterio de Santa Clara de Reus, de la misma Orden, con los mismos derechos de que gozaban en el Monasterio de Montblanc.

Los bienes, salva la voluntad de fundadores y bienhechores, se destinan al Monasterio acogedor, según las Constituciones.

El Ordinario de Tarragona ejecutará el presente decreto, teniendo en cuenta que el Monasterio de Santa María de la Serra de Montblanc no será suprimido canónicamente por un espacio de cuatro años.

Sin que obste cosa alguna en contrario.

Vaticano, el 5 de agosto de 2009.

+ *Gianfranco A. Gardin, ofm.*
Gianfranco A. Gardin, OFM Conv.
Arzobispo Secretario

Enrica Rosanna
Sr. Enrica Rosanna, FMA
Subsecretario

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 15 de desembre de 2009, pel qual es modifiquen els articles 2.3 i 3.5 dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà de l'arxidiòcesi de Tarragona pel que fa a l'elecció de les religioses representants de les comunitats femenines

En virtut del present DECRET resten modificats l'article 2.3 i 3.5 dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà (CPD) de l'arxidiòcesi de Tarragona pel que fa a l'elecció de les religioses en representació de les comunitats femenines, d'acord amb la següent nova redacció:

«Article 2.3. Membres per raó d'elecció [...]

»Religioses: Tres en representació de les diferents dedicacions i carismes.

»[...] 3.5. Les religioses seran elegides per una representant de cada comunitat. Tindrà cura de l'elecció el Delegat per a la vida consagrada.»

El present decret entrarà en vigor a partir de la renovació dels membres representants dels estaments eclesials del CPD que es portarà a terme el mes de desembre del proper any 2010.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

CARTA

de presentació dels qüestionaris per a la reflexió sobre els preveres, destinats als consells pastorals diocesà, arxiprestals i parroquials

Als tots els rectors

Benvolguts mossens,

En el context d'aquest any dedicat a la reflexió dels preveres i el seu ministeri, volem també que els laics i laiques ens hi ajudin. Per això, juntament amb aquesta carta us envio la pauta n. 1 (vg. p. 32 d'aquest número), destinada al treball dels consells arxiprestals i dels consells pastorals par-

roquials. En primera instància l'ha treballada el Consell Pastoral Diocesà, i ara és l'hora de saber l'opinió dels laics i laiques de les parròquies dels nostres arxiprestats. Al llarg del curs us enviarem dues pautes més, una per trimestre. Per ajudar-vos a fer aquesta reflexió s'ha editat un nou número de la Col·lecció Tau, concretament el n. 19, que conté catequesis i pregàries en relació amb l'Any Sacerdotal. Podeu demanar els exemplars que necessiteu a Secretaria General.

Us agrairia que un cop hàgiu enllestit cada qüestionari feu arribar un resum del que s'ha dit a Secretaria General de l'Arquebisbat, per tal de poder traspasar, més endavant, el parer dels nostres laics i laiques als nostres preveres.

Afectuosament en Crist,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 3 de desembre de 2009

HOMILIA

en la Missa del Gall. Catedral, 24 de desembre de 2009

Benvolgut Capítol de la Catedral, preveres concelebrants i diaques. Digníssimes autoritats. Benvolguts tots els qui participeu en la celebració eucarística en aquesta església Catedral. Per a tots una salutació molt afectuosa en aquesta nit de Nadal.

«Us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,10-11).

Estimats germans i germanes, també entre nosaltres ressonen aquestes paraules que es van sentir per primera vegada en aquella nit llunyan: Avui!

Aquest *avui* que sentim ara i aquí no es refereix només a l'esdeveniment que va tenir lloc fa ja més de dos mil anys i que va canviar la història del món. Té a veure també amb aquesta nit santa, en la qual ens hem congregat aquí, a la Santa Església Catedral de Tarragona, units espiritualment a tots els qui, a tots els racons de la nostra arxidiòcesi i de tota la terra, celebren la solemnitat del Nadal. Fins i tot en els llocs més apartats dels cinc continents ressonen, en aquesta nit, les paraules de l'àngel que van escoltar els pastors de Betlem: «Us anuncio una gran alegria: avui us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,10-11).

Jesús va néixer en un estable, com ho explica l'evangeli de sant Lluc, «perquè no havien trobat lloc a l'hostal» (Lc 2,7). Maria, la seva mare, i

Josep no van trobar allotjament a cap casa de Betlem. Maria va disposar el Salvador del món en una menjadora, únic bressol disponible per al Fill de Déu fet home. Aquesta és la realitat del Nadal del Senyor. La recordem cada any: d'aquesta manera la descobrim de nou, i la vivim cada vegada amb la mateixa sorpresa. Certament, les paraules de l'evangelista són alhora senzilles i belles, planeres i plenes d'una gran riquesa espiritual.

El naixement del Messies! Aquest i cap altre és l'esdeveniment central de la història de la humanitat. L'esperava amb un fosc pressentiment tot el gènere humà; l'esperava amb la clara consciència que es farien realitat les promeses, el poble elegit.

Testimoni privilegiat d'aquesta espera, durant el temps litúrgic de l'Advent i també en aquesta solemne vigília, és el profeta Isaïes, que, des de la llunyania dels segles, fixa la mirada inspirada en aquesta única, futura, nit de Betlem. Ell, que va viure molts segles abans, parla d'aquest esdeveniment i del seu misteri com si en fos testimoni ocular: «Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill» (Is 9,5).

Aquest és l'esdeveniment històric carregat de misteri: neix un nen tendre, plenament humà, però que és al mateix temps el Fill únic del Pare. És el Fill no creat, sinó engendrat eternament. Fill de la mateixa naturalesa que el Pare, «Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu veritable nascut del Déu veritable». És la Paraula «per la qual tot ha vingut a l'existència».

Proclamarem solemnement aquestes veritats d'aquí a una estona en el Credo i afegirem, de genolls: «El qual, per nosaltres els homes i per la nostra Salvació, davallà del cel. I, per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i es féu home.» Professant amb tota l'Església la nostra fe, també en aquesta nit reconeixem la gràcia sorprenent que ens concedeix la misericòrdia del Senyor.

Israel, el poble de Déu de l'antiga Aliança, va ser elegit per a portar al món, com «rebrot de la nissaga de David», el Messies, el Salvador i Redemptor de tota la humanitat. Juntament amb un membre insigne d'aquest poble, el profeta Isaïes, dirigim-nos, doncs, cap a Betlem amb la mirada de l'espera messiànica. A la llum divina podem entreveure com *s'ha acomplert l'antiga Aliança* i com, amb el naixement de Crist, *es revela una Aliança nova i eterna*.

D'aquesta Aliança nova ens en parla sant Pau en el passatge de la carta a Titus que acabem d'escoltar: «S'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes» (Tt 2,11). Precisament aquesta gràcia permet a la humanitat viure «mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre», que «s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos de l'esclavatge de les

culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé» (Tt 2,14).

A nosaltres, estimadíssims germans i germanes, es dirigeix avui aquest missatge de gràcia. Per tant, escolteu: A tots els «que Déu estima», als qui acullen la invitació a pregar i vetllar en aquesta santa nit de Nadal, repeteixo amb alegria: S'ha manifestat l'amor que Déu ens té. El seu amor és gràcia i fidelitat, amor i veritat. És ell qui, deslliurant-nos de les tenebres del pecat i de la mort, s'ha convertit en ferm i indestructible fonament de l'esperança de cada ésser humà.

El cant litúrgic ho repeteix amb alegre insistència: Veniu, adorem!

Veniu de totes les parts del món a contemplar el que ha succeït en el portal de Betlem. Ens ha nascut el Redemptor i això constitueix avui, per a nosaltres i per a tots, un do de Salvació.

Que n'és, d'insondable, la profunditat del misteri de l'encarnació! Molt rica és, per això, la litúrgia del Nadal del Senyor: en les misses de la nit, de l'alba i del dia, els diversos textos litúrgics il·luminen successivament aquest gran esdeveniment que el Senyor vol donar a conèixer als qui l'esperen i el busquen (cf. Lc 2,15).

En el misteri del Nadal *es manifesta en plenitud la veritat del seu disseny de salvació sobre l'home i sobre el món*. No només l'home és salvat, sinó tota la creació, a la qual es convida a cantar al Senyor un càntic nou i a alegrar-se amb totes les nacions de la terra (cf. Sl 95).

Precisament aquest càntic de lloança ha ressonat amb solemne grandesa sobre el pobre estable de Betlem. Llegim a sant Lluç que les milícies celestials lloaven Déu dient: «Glòria Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor» (Lc 2,14).

En Déu hi ha la plenitud de la glòria. En aquesta nit la glòria de Déu es converteix en patrimoni de tota la creació i, d'una manera particular, de l'home. Sí, el Fill etern, aquell que és l'eterna complaença del Pare, s'ha fet home, i el seu naixement a la terra, en la nit de Betlem, testimonia d'una vegada per sempre que *en ell cada home està inclòs en el misteri de la predilecció divina, que és la font de la pau definitiva*.

«Pau als homes que estima el Senyor.» Sí, pau per a tota la humanitat. Aquesta és la meva felicitació nadalenca. Estimats germans i germanes, durant aquesta nit i al llarg de tota l'octava de Nadal implorem del Senyor aquesta gràcia tan necessària. Pau en primer lloc en nosaltres mateixos, en les nostres famílies, en els nostres pobles, a tot el món. Demanem perquè tota la humanitat sàpiga reconèixer en el Fill de Maria, nascut a Betlem, el Redemptor del món, que porta com a do l'amor i la pau.

Cantem joiosos durant aquests dies de Nadal perquè l'amor de Déu és enmig nostre i hi serà fins a la fi dels temps. La presència de l'Infant és

l'amor enmig dels homes. I el món ja no és un indret fosc. Els qui cerquen l'amor saben trobar-lo.

Quan avui en apropem a besar l'infant Jesús, quan contemplem el pessebre o meditem aquest gran Misteri que avui celebrem, sapiguem agrair a Déu el seu desig d'abaixar-se fins nosaltres, d'anorrear-se, per tal de fer-se entendre i estimar, i que ens decidim a fer-nos també com infants, per tal de poder així, un dia, entrar al regne del cel.

Acabem demanant novament al nostre pare Déu allò que li diem a l'oració col·lecta de la missa major del dia de Nadal: «Feu que participem de la divinitat d'aquell que es dignà a compartir la nostra condició humana.»

I que santa Maria, plena d'alegria pel naixement del seu Fill, ens ensenyi a viure santament aquestes festes. Aixà sia.

ENTREVISTA

per a la revista 'Tarragona Actualitat' (Butlletí municipal)

Per Laura Casas

Sens dubte la crisi en què ens trobem immersos farà que moltes famílies visquin enguany unes festes de Nadal diferents. ¿La situació de penúria econòmica ha fet incrementar el nombre de persones que es dirigeixen a l'Església per a rebre atenció bàsica?

Les peticions d'ajut urgent ateses per les diferents Càritas en la primera meitat de l'any 2009 han augmentat un 40,7% en relació amb l'any 2008. Cal dir que la major part de les accions de Càritas s'adrecen a pal·liar problemes urgents relacionats amb despeses d'alimentació, de vestit i d'habitatge. Concretament, les peticions d'ajut per alimentació van augmentar en un 58% en aquest període, al temps que les d'habitatge van créixer en un 45%. A tot Espanya, Càritas va atendre l'any passat més de 9 milions de persones.

¿Podran mantenir durant molt de temps els actuals nivells de donació d'aliments i de productes de primera necessitat o bé caldrà una major implicació de l'Administració?

Les persones són generoses i solidàries, i això ens permet tirar endavant malgrat les dificultats. D'on procedeixen els recursos econòmics de les Càritas diocesanes? El lector s'ho ha preguntat alguna vegada? Doncs la resposta és ben senzilla perquè només cal consultar les xifres dels comptes generals de la institució. Segons les dades de l'any passat, i que estan publicats a l'informe anual, Càritas Diocesana de Tarragona va tenir uns ingressos de gairebé un milió i mig d'euros. D'aquesta quantitat, 478.904 corresponen a fons públics, repartits en 209.109 de l'Estat, 80.396 de la

Generalitat i 189.398 d'entitats locals. Pel que fa als fons privats, 975.338 euros provenen de donacions diverses i 13.312 euros més són aportats per la cooperació internacional. Aquestes són les dades econòmiques. El lector pot valorar la procedència de les aportacions, en les quals predominen les donacions privades. I és precisament ara, en temps de crisi, quan més s'han incrementat les peticions d'ajuda a Càritas per a resoldre, moltes vegades, problemes dramàtics. Aquest és un dels molts exemples de la funció social de l'Església.

¿Creu que la ciutat de Tarragona pot donar resposta a les persones o col·lectius més vulnerables amb els serveis que ofereix actualment, o bé ha de dedicar un major esforç?

És evident que cal un major esforç. A nivell local la Memòria de Càritas de l'any passat ho exposa clarament: l'augment de les ajudes del programa família i acollida —que dona resposta immediata a necessitats bàsiques— es va posar de manifest el 2008, en què es van atendre 7.727 persones, un 78,5% més que les que s'havien ajudat l'any anterior, que van ser 4.325. I la tendència apunta cap a un increment més considerable d'aquest percentatge. L'augment de necessitats es veu en tots els àmbits d'atenció de Càritas. Un exemple és el programa de robors Filigrana, gràcies al qual l'any passat es va ajudar 33.513 persones necessitades en l'adquisició de roba, 5.000 més que no pas l'any anterior.

Com ha afectat la crisi al mateix Arquebisbat de Tarragona?

L'Arquebisbat de Tarragona va tancar l'any 2008 quadrant números. Certament que hem hagut de posar dels recursos propis, però hem pogut fer front als pressupostos ordinaris i extraordinaris. El que sí que s'ha incrementat enguany és la despesa de totes les parròquies i institucions de l'Arquebisbat per a fer front a les activitats assistencials, principalment Càritas, i la tendència va a l'alça: cada vegada hi ha més sortides per aportacions assistencials. Per això ens calen més aportacions fixes i continuades.

Les aportacions dels fidels s'han mantingut? Estem patint una crisi també de valors?

L'Església se sosté de l'aportació dels fidels i no temo que això variï tot i les dificultats econòmiques que tenen moltes famílies. Com deia en una roda de premsa amb motiu de la campanya de Germanor Mn. Joaquim Fortuny, vicari general i ecònom de l'Arquebisbat, «les aportacions dels fidels s'han mantingut. Són aportacions que es fan a poc a poc i precisament en temps de crisi és quan més es necessiten».

Pel que fa a això de la crisi de valors, crec que s'ha de matisar molt. Càritas, per exemple, és una institució constituïda, bàsicament, per voluntaris per

a desenvolupar els projectes programats. Enguany ha entrat en servei el web de Càritas Diocesana de Tarragona. Actualment, a l'arxidiòcesi de Tarragona, Càritas Diocesana compta amb un total de 934 voluntaris, i a aquests voluntaris hi hauríem de sumar centenars de catequistes, de visitadors de malalts i un llarg etcètera... No, no podem parlar de crisi de valors —si més no en el si de l'Església— quan hi ha tantíssima gent que de manera absolutament gratuïta i altruista es lliura al servei del proïsme. Mireu, quatre són els valors que, segons Càritas Diocesana, ha de tenir una societat amb futur: comunió, participació, diversitat i gratuïtat. Aquests quatre conceptes configuren el lema de la campanya de Càritas per a enguany: «Una societat amb valors és una societat amb futur.» I d'aquests valors els nostres voluntaris en són capdavanters, i des d'aquí els agraeixo de cor el seu treball.

¿Com ha influït l'Any Jubilar de Sant Fructuós en els comptes de l'Arquebisbat i a nivell de projecció de ciutat i de la figura del màrtir?

La influència es notarà a llarg termini, i de manera positiva. Pel que fa a la projecció, quan a Internet et trobes amb 62.300 referències a l'Any Jubilar, 28.000 per a sant Fructuós, o 3.800 per a l'oratori *Pau i Fructuós*, penses que n'hi per a estar-ne força satisfet. De fet, l'Any Jubilar no era una cosa tancada, sinó el principi d'un llarg camí tot just encetat.

Setmanes enrere va comentar que estan estudiant organitzar un Congrés per a debatre la figura de santa Tecla...

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (INSAF), encarregat d'organitzar aquest gran esdeveniment científic internacional, ja està treballant de valent en els preparatius perquè l'any 2011 Tarragona sigui el marc de la celebració d'un congrés sobre santa Tecla a Tarragona. Amb això, l'INSAF es refermarà com un referent a nivell mundial pel que fa als estudis sobre el cristianisme antic. Tot plegat pot ser una bona aportació a la candidatura de Tarragona com a capital europea de la Cultura 2016.

Tot i la situació econòmica negativa, l'Arquebisbat de Tarragona mantindrà el nivell d'inversions d'altres anys? Quina quantitat es preveu destinar a nous projectes o actuacions de millora d'equipaments?

Aquesta és la intenció, però en aquest moment no tinc encara dades per a poder precisar quantitats. Penseu que l'any 2008 les grans reformes d'edificis van costar més de 5 milions d'euros. El patrimoni arquitectònic de l'Església és molt gran i cal fer quantioses inversions per a mantenir-lo. Cal recordar també que bona part d'aquests edificis tenen uns quants segles d'existència i molts necessiten una atenció especial.

Fa temps van anunciar la intenció de convertir l'edifici del Seminari en un Centre d'Investigació en Ciències Religioses. En quin estat es troba el projecte?

Va fent el seu procés. I més que de projecte hauríem de parlar d'un conjunt de projectes, molt ampli i ambiciós, a llarg termini, que podria convertir Tarragona en un centre cultural de primer ordre. Penseu que estem parlant d'un centre cultural, d'un nou museu diocesà, d'una nova biblioteca...

Per últim, quin calendari hi ha per a enllestir les obres de la Catedral de Tarragona?

Una catedral és quelcom viu, en constant transformació. Espero que aviat començaran les obres de la IV fase, que preveu la rehabilitació i restauració de l'interior del temple. Pròpiament hauria de contestar la vostra pregunta dient que les obres no s'acabaran mai, perquè un edifici d'aquestes característiques necessita un manteniment constant. La nostra història i la nostra ciutat així ho exigeixen, ja que hem de transmetre aquest llegat dels nostres avantpassats a les futures generacions.

Tarragona, desembre de 2009

ARTICLE

publicat a 'La Vanguardia' del 13 de desembre de 2009

¿NO SE PUEDE HACER ALGO MÁS?

El próximo jueves está prevista la votación final en el Pleno del Congreso de los Diputados de la Ley Orgánica de Salud sexual y reproductiva y de la interrupción voluntaria del embarazo. A muchos seres humanos se les va a negar el derecho a gozar de su vida. En la inminencia de este hecho siento un enorme dolor y pido perdón a Dios, personalmente y también porque me siento ciudadano de esta sociedad que ahora va a dar este paso. Me pregunto —delante de mi conciencia— ¿cómo hemos sido capaces de llegar hasta aquí?

Confieso que me impresionó la primera vez que visité el Memorial de la guerra de Vietnam en Washington. Nombres y nombres y nombres de caídos en aquella guerra. Cada inscripción correspondía a una vida, a una familia, miles de proyectos truncados. ¿Dieron sentido a su vida estas víctimas de la guerra? Posiblemente combatieron por defender su país, pero no sobrevivieron. En aquel lugar se respiraba una cierta paz.

Paz que falta en el corazón de tantos espíritus atribulados por este mal oscuro: el de la culpa de haber quitado la vida a un inocente. Hace pocos años, una psicóloga vino a visitarme. Atendía a mujeres que sufrían el trauma psicológico de haber abortado. Buscaba cómo atenuar el dolor que atenazaba a aquellas madres que se habían visto abocadas a la tre-

menda decisión de abortar. Me contaba que la única manera de lograrlo era ayudarles a aceptar su culpa, a pedir perdón. En algún lugar de otro país celebraban unas ceremonias religiosas para pedir por las almas de esos niños que no habían podido nacer. Al parecer, todas las madres, en su intimidad, han puesto nombre al hijo abortado. De modo que en un papel cada cual escribía el apelativo del suyo, y se depositaba en un cesto ante el altar. Son lucecitas que brillan en la eternidad de las almas. Los cristianos sabemos eso.

Sin embargo, no es necesario ser cristiano para darse cuenta de que siempre resulta inhumano eliminar injustamente la vida de nadie, y más si es el propio hijo. En palabras de Juan Pablo II: «Todo hombre abierto sinceramente a la verdad y al bien, aun entre dificultades e incertidumbres, con la luz de la razón y no sin el influjo de la gracia, puede llegar a descubrir en la ley natural escrita en su corazón el valor sagrado de la vida humana desde su inicio hasta su término.» Quien reflexiona guiado por el sereno impulso de su razón, lejos de todo *a priori*, ha de negarse a aceptar la muerte sin motivo de alguien indefenso.

La ley del aborto en debate es de extraordinaria importancia para todos nosotros, porque el aborto constituye un drama completo en nuestra sociedad, una llaga que oscurece el alma de nuestro pueblo e impide que nos conozcamos y nos amemos. Ningún parlamento, ninguna mayoría parlamentaria tiene derecho a eliminar una sola vida inocente; y menos aún a declarar el derecho de ninguno a hacerlo. No sólo es algo ilegítimo, es además una ley injusta, por más que nuestros legisladores y nuestras autoridades sean legítimas y merezcan el correspondiente respeto.

Siento la necesidad de pedir perdón a Dios, personal y colectivamente, por los 25.379 abortos notificados en Catalunya durante el año 2008 (115.812 en todo el Estado), que son otras tantas maternidades violentamente truncadas. Invito a todos a hacerlo. Además, ante estas cifras, estalla en mi interior un grito rebelde: ¿no podemos hacer nada más?, ¿no es posible llegar a evitar esta discriminación?

En un día como hoy en que muchos se sienten llamados a defender su lengua, su cultura, su tradición, quiero recordar que un pueblo —una colectividad— es en primer lugar un compromiso de todos con todos: con nuestros ancianos, enfermos, niños, no nacidos... Un cúmulo de individualidades no hace un pueblo. Un pueblo, además, tiene alma, y lucha en primer lugar por salvar toda vida concebida en su seno, mientras sea posible. Pone todo su empeño para superar los conflictos que lleven a eliminarla, y lo ve como un deber compartido.

¿Realmente alguien puede creer que con más “educación sexual” en todos los niveles educativos va a reducirse la escalada de nuevos embarazos y

nuevos abortos?, ¿o repartiendo gratuitamente anticonceptivos de la última generación? ¿Promoviendo de este modo la promiscuidad es sensato pensar que se va a combatir el aborto? ¿Es razonable que el centro del debate lo ocupe si las adolescentes que aborten han de informar a sus padres?

Sinceramente, pienso que el jueves se va a cerrar un debate en falso. Hay una grave preocupación social por esa triste realidad de nuestros días, y por nuestros jóvenes y las futuras generaciones. Hubo, además, una gran alarma inicial por los horrores cometidos, que ahora queda frustrada. Finalmente los poderosos no han querido ir a las verdaderas causas, ni a las verdaderas soluciones. Se suele criticar a la Iglesia por sus silencios en momentos históricos de injusticia colectiva. Sobre el tema del aborto hemos hablado muchas veces, y hoy de nuevo lo hacemos. Pues bien, estamos en un momento así, en que vamos a cometer una gravísima injusticia, y habremos de dar cuenta a Dios, cada uno a su nivel.

En cambio, ¿por qué no proyectar positivamente nuestra mirada al futuro, a las nuevas generaciones que pondrán en juego toda su energía y vitalidad al servicio de todos? Con frecuencia me encuentro con jóvenes que rechazan abiertamente esta cultura de lo inmediato sin compromisos y de tomarse la vida como un juego... Se trata de personas que se niegan a ser narcotizados por las tendencias posesivas que les atan al sexo, al alcohol y a las drogas. Son los que están decididos a construir el futuro sobre cimientos sólidos, dispuestos al compromiso. ¿Por qué no premiar estos planteamientos?

La verdad siempre acaba por imponerse. Y los creyentes, además, confiamos en Dios. La votación del jueves no puede ser un final. Ha de ser un comienzo.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ALS QUATRE VENTS

271. IMMACULADA I MARE D'ESPERANÇA

6 de desembre de 2009

De les futures mares diem que estan en estat de bona esperança. Impressiona constatar com cada vegada és així i aquella que està gestant un nou fill entra en un estat d'esperança joiosa, encara que no sempre privat d'algunes molèsties.

Com cada any, la solemnitat de la Immaculada Concepció s'escau ben iniciat el temps de l'Advent, temps d'esperança per la propera arribada del

Fill de Déu. Contemplar Maria, plena de gràcia i deslliurada de tot pecat pot semblar que la situa molt lluny de nosaltres, que volem ser bons però notem l'estrebada del pecat, però la situació d'aquesta solemnitat en el temps litúrgic de l'Advent ens referma en el pensament de Maria com a autèntica esperança del cristià.

Per a comprendre millor el sentit de l'Advent ens cal mirar Maria, que pertanyia a la part del poble d'Israel que esperava amb tot el cor la vinguda del Salvador. Potser l'esperava de manera gloriosa, per això li devia resultar tan sorprenent que l'arcàngel Gabriel li anunciés que Déu volia realitzar la seva vinguda a través seu. El «sí» generós i ple de fe de Maria la va convertir en estatge del Senyor, veritable temple de Déu en el món i porta per la qual el Salvador va entrar a la història.

L'Advent és, doncs, un temps d'esperança. Com ens manca aquesta virtut especialment en aquests dies nostres! Mirar Maria —plena de gràcia per la força de Déu— ens ha de fer pensar que Déu vol, mitjançant l'Església, parlar a la humanitat i salvar l'home. I ho fa sortint al nostreencontre. Déu, que és fora del temps, ofereix a la humanitat —que sembla que ja no té temps per a Déu— un nou espai, una nova oportunitat per a posar-se de nou en camí, per a tornar a trobar el sentit de l'esperança.

Si llegim acuradament les sagrades Escripures veurem com aquells primers cristians —i Maria la primera— es distingien dels pagans per una nova esperança. Sant Pau ho diu als d'Efes: abans de tenir fe en Jesús estaven sense esperança i sense Déu. Avui passa el mateix, ja que el nihilisme contemporani rosegua l'esperança del cor de l'home, fent-li pensar que dins seu regna el no-res. En realitat, si falta Déu falla l'esperança i tot perd el seu sentit.

Pot semblar paradoxal i sorprenent, però la nostra esperança està precedida per l'esperança que Déu fomenta amb respecte a nosaltres. Déu ens estima i vol que tornem a ell, que obrim el nostre cor al seu amor, que posem la nostra mà en la seva i que no oblidem mai que som els seus fills.

Deixem-nos guiar per aquella que va portar en el seu cor i en el seu si el Verb encarnat. Maria és la Verge que espera i la Mare de l'esperança que revifarà en tota l'Església l'esperit de l'Advent perquè tots els homes i dones tornin cap a Betlem, on va arribar i on novament tornarà a visitar-nos un Sol que neix de dalt.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

272. UNA MORAL DE VIRTUTS

13 de desembre de 2009

Quan descobrim la bondat en les persones ens omplim d'una alegria interna i desitgem imitar aquests exemples de bonhomia. M'hi fan pensar tantes realitats que trobem en el nostre dia a dia. Per contrast, les actituds execrables, que també es donen, per desgràcia, ens indignen i les veiem reprovables.

El nostre camí a través dels fonaments de la moral cristiana, seguint la guia del *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica*, ens porta al tema fonamental de la virtut. Ens cal una fonamentació de la moral molt més centrada en les virtuts que la faci més atractiva i l'allunyi de plantejaments ancorats en el pecat i en l'obligació. Les virtuts no són realitats ràncies o antigues sinó autèntiques perfeccions de la persona que ens ajuden a aconseguir el nostre fi: el bé i la felicitat. La mateixa paraula *virtut* té una arrel que deriva de força, d'energia; per tant, les persones virtuoses són més capaces d'autodeterminar-se envers el bé i d'assolir la maduresa.

El Compendi del Catecisme defineix la virtut com una disposició habitual i ferma a fer el bé, ajudant-nos a arribar al fi de la vida bona i virtuosa que és assemblar-nos a Jesús. Podem dir-ho també amb sant Pau quan demana que tinguem els mateixos sentiments que Crist Jesús.

Les virtuts perfeccionen les nostres potències, és a dir l'enteniment i la voluntat; per això parlem de virtuts intel·lectuals i morals. És clar que les segones són les que interessin a la vida moral. També es parla de virtuts humanes i teologals. Les primeres regulen els nostres actes, ordenen les passions i dirigeixen la conducta en conformitat amb la raó i la fe. Amb els nostres actes repetits les adquirim i les enfortim i amb la gràcia de Déu són purificades i elevades. Les teologals, en canvi, tenen com a origen, motiu i objecte principal Déu. Infoses en l'home amb la gràcia santificant, capaciten per a viure en relació amb la Trinitat, animen l'obrar moral del cristià i vivifiquen les virtuts humanes. És fàcil endevinar que les virtuts humanes sense les teologals ens deixen a mig camí, i que les virtuts teologals necessiten el suport i el substrat de les humanes: així, per a ser bon cristià cal ser bon professional, bon pare o bona mare, bon amic, etc.

L'ésser humà es fa amb les seves accions lliures i així arribem a ser allò que volem ser; tenim una plasticitat que cal anar construint dia a dia, i en aquest sentit el paper de les virtuts autèntiques és cabdal. La meua intenció és dedicar unes quantes glosses Als 4 Vents a tractar d'algunes de les virtuts —totes fóra impossible— amb la il·lusió d'ajudar a regenerar-ne el paper i de situar-les al nucli dels plantejaments morals dels qui em llegiu o

m'escolteu. Si tots anem sent una mica millors farem que les realitats que ens envolten i, sobretot, que els qui conviuen amb nosaltres, siguin també millors i, per tant, més feliços.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

273. I JESÚS VA ENTRAR A LA HISTÒRIA

20 de desembre de 2009

En contemplar el Nadal, la feliç i discreta entrada del Fill de Déu a la història humana, podem preguntar-nos què hauríem fet nosaltres per a dissenyar un pla de salvació de la humanitat. Segurament se'ns hauria ocorregut que el personatge esperat pels profetes i pel poble des de feia tants segles irrompés en el món revestit de poder i majestat; que naixés a Roma, centre de l'Imperi, o a Jerusalem, la gran capital política i religiosa de Palestina, si es tractava que naixés allí.

Déu va fer justament el contrari. Va buscar un petit llogaret, Betlem, i allí una cova que servia d'estable als animals, i ningú no es va assabentar aquella nit del fet excepte un grup de pastors que guardaven els seus ramats per les proximitats. A l'edat mitjana, a la presència de la Mare de Déu i de sant Josep els artistes van afegir-hi amb fins teològics la d'un bou i una mula. I aquest va ser l'escenari: l'amo del món no va trobar posada.

El Fill de Déu neix enmig d'un paisatge meitat desert, meitat camp conreat amb abundància de blat i presència de vinyes i oliveres, figueres i palmeres. El pa de blat i el vi els prendrà després prestats de la naturalesa per a convertir-los en el seu cos i la seva sang. Les fulles de palmera saludaran la seva última arribada a Jerusalem, abans que les oliveres de Getsemaní siguin testimonis de la seva agonia i després que el caminant visités una figuera i la trobés sense fruit.

Jesús ve al nostre encontre enmig del paisatge i de la història. August, Pilat, la dinastia dels Herodes... eren les referències polítiques del moment. De manera paradoxal, aquelles persones principals seran actors secundaris des de llavors, acompanyament d'aquell Nen que va transformar el món fins al punt de dividir els temps en «abans de Crist i després de Crist».

En aquest punt desitjaria que cadascun de nosaltres considerés si Jesús forma part del nostre paisatge vital, si sentim a prop la seva presència. M'agradaria que penséssim si en la nostra vida personal hi ha un abans de Crist i un després de Crist, potser no tan visible com en l'apòstol Pau, però recognoscible.

Si hem trobat ja l'agradable companyia del Déu fet home, esforcem-nos a ser dignes d'aquesta presència. Si no és així, aprofitem la seva crida en aquesta nit màgica del Nadal, com els pastors, i descobrirem una notícia que ens omplirà de goig. No hi ha felicitat més gran que la que ens va preparar Jesús amb el seu naixement, els seus llargs anys de vida amagada i la seva predicació, passió, mort i resurrecció.

Feliç Nadal i els meus millors desitjos per a aquests dies i per a sempre.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

274. LA TAULA DEL MENJADOR

27 de desembre de 2009

El 5 de gener de 1964 Pau VI, en el decurs de la seva històrica visita a Palestina, va arribar a Natzaret. A la ciutat on Jesús va passar els anys de «la seva vida oculta», el Papa va dir que Natzaret és l'escola de l'evangeli, i que en aquesta escola s'imparteix una lliçó de silenci, una lliçó de vida familiar i una lliçó de treball.

Amb motiu de la festa de la Sagrada Família, que el calendari litúrgic col·loca sempre entre Nadal i Cap d'Any, penso que podem entrar avui a classe per a assistir a la lliçó de vida familiar.

La casa que acollia el taller de fuster era la llar de Jesús, Maria i Josep, la Trinitat de la terra; una llar en què cadascú feia feliç els altres amb la seva presència; el model de tota família cristiana, feta de sobrietat en els mitjans i generositat en l'amor, en la qual el natural i el sobrenatural s'entrellacen i confonen, i el treball i la pregària vénen a ser una mateixa cosa. El *Catecisme de l'Església catòlica* diu que la família cristiana és una comunió de fe, d'esperança i de caritat, fins al punt que pot anomenar-se amb propietat *Església domèstica*.

Coneixem models propers d'aquesta realitat. Molts podríem dir que, per gràcia de Déu, la vam veure a casa des de petits i ens va semblar tan normal que no hi vam donar importància fins que, quan vam abandonar la infància, vam percebre el caràcter tan acollidor i meravellós d'una institució en la qual cadascú és benvolgut no pel que té sinó pel fet de ser un de la família.

De manera molt distinta a la valoració que fa la societat, en la família els primers són els últims i l'amor es bolca en el més necessitat, sigui nen o ancià; es manifesta més cap al qui sofreix, per exemple, una discapacitat de naixença o sobrevinguda; els desvetllaments més grans són per al fill pròdig que s'allunya de la llar i s'espera que torni.

Qui tingui, a més, experiència de família nombrosa veurà retratada la seva família llegint el Salm 128 de la Sagrada Escripura, quan diu en un dels seus versets: «La teva dona fruitarà com una parra dins la intimitat de casa teva. Veuràs els fills com plançons d'olivera al voltant de la taula.»

En les famílies cristianes la taula del menjador té molt d'altar. En ella s'ofereixen aliments preparats amb amor i guanyats amb la suor del treball; en ella es beneeixen i reparteixen; en ella es conversa i participa tothom de les petites o grans aventures que han passat a cadascú.

Sé molt bé que no tot són alegries al voltant de la taula, que a vegades hi manca diàleg o que s'hi acumulen els problemes, però fins i tot en aquests casos, quan sembla que l'única cosa a compartir és la desgràcia, res no pot vèncer l'amor i la solidaritat entre els qui Déu ha volgut que visquem junts: l'amor ho venç tot.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de desembre de 2009

Dimarts 1

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 174 del Consell Episcopal.
Rep visites.

A la seu de Càritas Interparroquial de Tarragona, participa en la reunió del grup de treball arxiprestal que duu a terme el projecte d'un menjador social a Tarragona.

Dijous 3

Rep visites.

Divendres 4

Rep visites.

Amb la Junta del Patronat de l'associació d'Amics de Loreto de Bràfim i el rector de la parròquia de Sant Jaume Apòstol de la mateixa població, visita la Fundació Jaume Perelló de Bellpuig i comparteixen el dinar amb l'artista.

Dissabte 5

Visita el Seminari Laïcal Diocesà, que té la seu al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, presideix l'eucaristia i comparteix el dinar amb els seus membres.

A Barcelona, a la casa de les Dominiques de l'Anunciata, pronuncia una conferència amb el títol «Els sants i santes a l'Església en la canonització del P. Coll».

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Vinaixa, celebra l'eucaristia i administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Diumenge 6

A l'església parroquial de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, celebra l'eucaristia i administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

A la casa de les carmelites vedrunes de Montblanc, en el context de l'assemblea del Consell Pastoral Arxiprestal, inicia la visita pastoral a l'arxiprestat de la Conca de Barberà.

Dilluns 7

Rep visites, entre d'altres la de la junta de l'Associació Cultural Sant Fructuós i la junta de la colla castellera dels Xiquets de Tarragona.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua, presideix l'eucaristia de la vetlla de la Immaculada, preparada aquest any pel Secretariat diocesà de vocacions.

Dimarts 8

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de la Immaculada Concepció.

Dimecres 9

A Barcelona, assisteix a la reunió del consell consultiu de govern de la Unió Catalana d'Hospitals.

Rep la visita de la Junta i consiliari dels Minyons Escolta i Guies Sant Jordi de Catalunya.

Dijous 10

Al monestir de Santa Clara de Reus, celebra l'eucaristia i presideix l'acte de signatura de l'acta de fusió de les dues comunitats de clarisses que hi viuen, amb motiu del tancament del monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc.

Rep visites.

Divendres 11

A la Parròquia de Santa Maria de Salou, participa en la trobada mensual de preveres de l'arxiprestat del Tarragonès Ponent.

Continua amb la visita pastoral a la Conca de Barberà: a Montblanc, visita les esglésies de Santa Tecla, sant Marçal i sant Miquel, on es troba

amb els diferents grups parroquials; visita la comunitat de vedrunes, amb les quals celebra l'eucaristia, i comparteix el sopar amb elles i amb tots els mossens concelebrants.

Dissabte 12

Rep visites.

Es reuneix amb el rector del Seminari i amb els seminaristes diocesans, als quals fa una xerrada i comparteix el dinar.

A la Catedral, celebra l'eucaristia en ocasió de la festa de la Mare de Déu de Guadalupe.

Assisteix a la inauguració del pessebre de la colla castellera Xiquets de Tarragona.

Diumenge 13

A l'església parroquial de Sant Martí Bisbe de l'Aleixar, celebra l'eucaristia i administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves. A continuació, comparteix el dinar amb el Sr. Rector i el Consell Parroquial.

Dins la visita pastoral a la Conca de Barberà, a Montblanc, visita el centre parroquial i es reuneix amb els catequistes, amb Càritas i amb el Grup de Teatre. A continuació es desplaça fins a Prenafeta per tal de fer-hi també la visita pastoral.

Dilluns 14

Visita el Col·legi Aura, on es reuneix amb les professores i amb les alumnes i visita el nou edifici d'infantil. També es reuneix amb el personal no docent del centre.

Rep visites.

Al monestir de Sant Josep i Santa Anna de les Carmelites Descalces, celebra l'eucaristia en la solemnitat de Sant Joan de la Creu, i, convidat per elles, comparteix el sopar.

Dimarts 15

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 175 del Consell Episcopal.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presideix l'acte dels sembradors d'estels de Nadal, organitzat per la Delegació diocesana de missions.

Al palau arquebisbal, presideix el grup que desenvolupa un projecte cultural de l'Arquebisbat per al diàleg amb la societat i la fe.

Dimecres 16

Rep visites, entre d'altres la del P. Florencio Roselló, provincial dels mercedaris a Catalunya i Aragó.

Al palau arquebisbal, es reuneix amb el Sr. President de la Diputació de Tarragona, Josep Poblet; amb el representant de l'Ajuntament, el conseller de Manteniments i Espais Públics, Antonio Rodríguez Moreno; el degà del Capítol de la Catedral, Mn. Miquel Barbarà; l'historiador Andreu Muñoz; l'arquitecte Joan Figuerola i altres tècnics, per tal de parlar de les obres de remodelació que es duen a terme al Museu Diocesà. A continuació visiten les obres.

A la Casa Sant Josep, participa en la reunió del seu Patronat.

A Barcelona, presideix la reunió interdiocesana de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).

Dijous 17

Rep visites.

Acompanyat de Mn. Pere Dalmau, director del Secretariat per a l'atenció pastoral als gitanos, visita el projecte d'inserció social que consisteix en la fabricació de bosses ecològiques amb materials reciclats que duu a terme l'Associació Gitana de Tarragona en col·laboració amb l'Obra Social La Caixa i la Diputació de Tarragona.

Al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, convidat pels pares rogacionistes, participa en el sopar de Nadal amb els catequistes de la parròquia de Sant Cosme i Sant Damià del Molnars.

Divendres 18

Rep visites.

A l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona, participa en l'aperitiu de Nadal que la direcció del centre ofereix al personal.

A Reus, acompanyat pel Sr. Alcalde, Lluís Miquel Pérez, inaugura i beneeix les instal·lacions remodelades del nou menjador social de Càritas Interparroquial de Reus, antigament Llar del Germà Jesús.

A la capella del Santíssim de la Catedral, celebra l'eucaristia, a la qual assisteixen els membres del Club Rotary de Tarragona, al final de la qual es col·loca la placa commemorativa d'agraïment a tots els qui han col·laborat en el finançament del projecte de restauració de la capella. Després, convidat per ells, comparteix el sopar de germanor.

Dissabte 19

Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix la IV trobada de Nadal de pares de mossens.

Diumenge 20

A la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, celebra l'eucaristia i administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Dins la visita pastoral a la Conca de Barberà, al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, celebra l'eucaristia amb motiu de la finalització de la restauració de la imatge de la Mare de Déu i nova exposició al culte. També saluda i s'entrevista amb els membres de les entitats i institucions de la vila ducal.

Dilluns 21

Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix el recés d'Advent per a preveres i diaques.

A Montblanc, dins la visita pastoral a l'arxiprestat de la Conca de Barberà, visita els malalts i la residència per a gent gran Sant Jordi, on, acompanyat pel Sr. Plebà, celebra l'eucaristia.

Dimarts 22

Rep visites.

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 176 del Consell Episcopal.

A l'església dels Sants Reis de Tarragona, participa en l'acte protocol·lari d'inauguració de la façana després dels treballs parcials de restauració duts a terme.

Dimecres 23

És entrevistat per al setmanari *El Singular Digital*.

Rep la felicitació de Nadal, entre d'altres, del Capítol de la Catedral.

A la casa d'acollida Sant Auguri, amb el Sr. Alcalde i amb els representants de la Fundació Santa Tecla, de Càritas i altres personalitats, participa en l'acte oficial d'inauguració del menjador social.

Dijous 24

Al palau arquebisbal, presideix els actes de celebració del Nadal per al personal de la cúria i de les institucions que hi estan vinculades.

Al Sanatori Psiquiàtric Villablanca, celebra l'eucaristia de la vigília de Nadal.

A la Catedral, celebra la tradicional missa del gall.

Divendres 25

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Nadal.

Dina amb les carmelites missioneres teresianes de la Residència sacerdotal.

Visita les germanetes dels pobres de Reus.

A Reus, visita els Retaules de Nadal i la mostra pessebrista de la Congregació Mariana.

Dissabte 26

Visita les carmelites descalces de Tarragona.

Diumenge 27

A Madrid, participa en la Jornada per la Vida i la Família.

Dimarts 29

Rep els membres del Secretariat diocesà de vocacions.

Rep visites.

Dijous 31

Acompanyat pels membres del cos de campaners de la Catedral de Tarragona, puja al campanar de la Catedral a l'hora del toc de festa.

Al santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, amb l'Adoració Nocturna.

Documentació

ACTA D'EXECUCIÓ

del Decret de fusió de la comunitat de clarisses del monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc amb la del monestir de Santa Clara de Reus

Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, reunit amb els qui signen al peu d'aquesta acta, a Reus, el dia 10 de desembre de 2009, en qualitat d'Ordinari de Tarragona, ha estat designat executor del decret emès per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica el dia 5 d'agost de 2009, l'autenticitat i integritat del qual han estat comprovades (cf. c. 40), i el contingut del qual és el següent:

La Congregació per als Instituts de vida consagrada i les Societats de vida apostòlica, vista la súplica del capítol del Monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc, arxidiòcesi de Tarragona, amb el present decret estableix la fusió de la susdita Comunitat amb la Comunitat del Monestir de Santa Clara de Reus.

Les Monges de Santa Maria de la Serra passen al Monestir de Santa Clara de Reus, del mateix Orde, amb els mateixos drets que tenien al Monestir de Montblanc.

Els béns, llevat de la voluntat de fundadors i benefactors, es destinen al Monestir acollidor, segons les Constitucions.

L'Ordinari de Tarragona executarà el present decret, tenint en compte que el Monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc no serà suprimit canònicament per un espai de quatre anys.

En virtut del manament rebut, després d'haver comprovat que no hi ha cap impediment conforme al c. 41 del Codi de Dret Canònic vigent, DÓNA EXECUCIÓ AL SUSDIT DECRET de manera que comenci a ser eficaç, en els termes establerts per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, des d'aquesta mateixa data, i signa tres exemplars autèntics de la present acta (un en castellà per a la Santa Seu, i dos en català: un per al monestir i un altre per a l'arxiu de l'Arquebisbat de Tarragona), junt amb Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro (notari *ad casum*), Sor Teresa Pujal Mata (abadessa del monestir de Santa Clara de Reus) i Sor Concepció Llurba Borrull (que havia estat abadessa del monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc).

Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona

*Sor Concepció Llurba Borrull, abadessa de la fins ara comunitat
del Monestir de Santa Maria de la Serra de Montblanc*

Sor Teresa Pujal Mata, abadessa del Monestir de Santa Clara de Reus

*Joaquim Fortuny Vizcarro, pvre., vicari general de l'Arquebisbat de Tarragona
i notari 'ad casum'*

ESTATUTS

del Consell Pastoral Diocesà (CPD)

1. NATURALESA I FINALITAT

- 1.1. El Consell Pastoral Diocesà és un organisme de comunió, de coresponsabilitat i de representació de «tota la porció del poble de Déu que constitueix la diòcesi» (c. 512 §2).
- 1.2. «Consta de fidels que estiguin en plena comunió amb l'Església catòlica, tant de clergues com de membres dels instituts de vida consagrada i, sobretot, de laics que són designats de la manera determinada pel bisbe diocesà» (c. 512 §1). Han de ser fidels que «excel·leixin per la seva fe segura, els bons costums i la prudència» (c. 512 §3).
- 1.3. Al CPD li «correspon, sota l'autoritat del bisbe, investigar i ponderar tot el que es refereix a les activitats pastorals, i proposar-hi conclusions pràctiques» (Vat. II, *Ch. D. 27*; c. 511).
- 1.4. El CPD «ofereix amb els seus estudis i les seves reflexions els elements necessaris a fi que la comunitat diocesana pugui preveure les tasques pastorals d'una manera orgànica i acomplir-les de manera eficaç» (Sgda. Cong. per al Clergat, 25 de gener del 1973; cita *Proposicions sobre el sacerdocí ministerial*, II part, II, 3).
- 1.5. La finalitat del CPD és que «la vida i l'activitat del poble de Déu siguin més conformes a l'evangeli» (Pau VI, *Eæ. Stæ.* 1, 16:1).

1.6. Tot això ho aconsegueix oferint el seu valuós i ponderat consell a l'arquebisbe en aquelles matèries que són de la competència del CPD.

2. MEMBRES DEL CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

2.1. Membres per raó del càrrec

El Sr. Arquebisbe, que n'és el president nat, i els membres del Consell Episcopal.

2.2. Membres per raó d'elecció

Preveres: un arxiprest per cada vicaria episcopal territorial.

Diaques: un pels diaques permanents.

Laics: un per cada arxiprestat.

Religiosos: un de vida activa (prevere), un de vida contemplativa i un religiós no prevere.

Religioses: tres en representació de les diferents dedicacions i carismes.

Representants d'organismes pastorals diocesans (en resta exclòs el delegat o director de secretariat pertinent): un d'economia, un de mitjans de comunicació social, un de catequesi, un d'ensenyament, un de missions i cooperació entre les Esglésies, dos de pastoral social (dels quals, un per Càritas), dos d'apostolat seglar, un de vocacions, un de pastoral familiar, un de pastoral de la mobilitat humana, un de pastoral de la salut, un de pastoral de joventut, un de pastoral bíblica i un de laics amb missió pastoral.

2.3. Membres per raó de designació

El prelat podrà designar fins a cinc membres.

3. ELECCIONS

Les eleccions es faran segons el dret.

3.1. L'arxiprest de cada vicaria episcopal serà elegit pels arxiprestos mateixos.

3.2. El diaca serà elegit d'entre els diaques permanents.

3.3. Els laics dels diferents arxiprestats seran elegits pel Consell Pastoral Arxiprestal respectiu. On no hi hagi Consell Pastoral Arxiprestal seran elegits per un representant de cada Consell Pastoral Parroquial que estigui formalment constituït. Tindrà cura de l'elecció l'arxiprest.

3.4. Els religiosos seran elegits per un representant de cada comunitat. Tindrà cura de l'elecció el delegat per a la vida consagrada.

- 3.5. Les religioses seran elegides per una representant de cada comunitat. Tindrà cura de l'elecció el delegat de vida consagrada.
- 3.6. De l'elecció dels representants de les dedicacions pastorals en tindrà cura el delegat o director de secretariat corresponent.

4. DURADA DEL CÀRREC

- 4.1. El càrrec de conseller elegit o designat tindrà una durada de quatre anys, després dels quals podran ser elegits o designats de nou.
- 4.2. Els membres nats cessaran si cessen en el càrrec. Els membres elegits cessen si varien les condicions per a les quals han estat elegits.
- 4.3. Quan un membre del CPD no assisteix, sense causa justificada, dues vegades consecutives o tres d'alternes a les sessions que li corresponen, es considerarà que hi ha causa per cessar-lo en el càrrec.
- 4.4. Els membres elegits o designats podran renunciar al càrrec per causa raonable, i sempre caldrà l'acceptació de la renúncia per part del Sr. Arquebisbe.
- 4.5. El CPD serà renovat parcialment cada dos anys: primer, els arxiprestos, el diaca, els religiosos, les religioses i els laics representants dels arxiprestats (tots ells, la primera vegada seran renovats al cap de dos anys); després, els representants de les dedicacions pastorals i els consellers designats (c. 513).

5. FUNCIONAMENT

5.1. Òrgans del Consell

Són òrgans del CPD: la Presidència, el Ple, la Comissió Permanent i la Secretaria.

5.2. La Presidència

El president nat del CPD és el Sr. Arquebisbe. Correspon al Sr. Arquebisbe convocar el CPD, presidir-lo i determinar les qüestions que s'han de tractar, o acceptar les que proposin els consellers (cf. c. 514).

És competència exclusiva del Sr. Arquebisbe la publicació i divulgació del que s'ha tractat i acordat en el CPD (c. 514).

Quan els consells acordats demanin mesures adequades de govern, abans de passar-les a execució s'escoltarà el parer del Consell del Presbiteri.

5.3. El Ple

El Ple del CPD es reunirà, en sessió ordinària, almenys una vegada l'any, i sempre que ho determini el Sr. Arquebisbe (cf. c. 514 § 2).

Podrà convocar-lo en sessió extraordinària per pròpia iniciativa o per suggeriment de la Comissió Permanent o de les 2/3 parts dels membres del Ple.

Per a la legitimitat del Ple és necessària la presència de la majoria absoluta del total de membres del CPD.

5.4. La Comissió Permanent

La Comissió Permanent està formada per 8 membres: 6 elegits pel Ple i 2 que en seran per raó del càrrec: el vicari general i el secretari del CPD.

La Comissió Permanent està presidida pel Sr. Arquebisbe, i hi actua de secretari el secretari del CPD.

És tasca de la Comissió Permanent rebre suggeriments i iniciatives dels diferents membres, preparar l'ordre del dia, coordinar les diferents activitats i resoldre les qüestions de procediment no previstes en el present Estatut.

5.5. La Secretaria

La Secretaria està integrada per un secretari, elegit pel Ple d'entre els seus membres, i pel secretari general i canceller de l'Arquebisbat, que és el secretari adjunt.

Correspon a la Secretaria convocar les sessions per ordre de l'arquebisbe, enviar l'ordre del dia i la documentació corresponent amb la deguda anticipació, redactar les actes, formar i custodiar l'arxiu i preparar els comunicats de premsa.

5.6. Col·laboradors i participants ocasionals

Sempre que es cregui necessari, es pot demanar la col·laboració adient, segons el tema que es tracti, ja sigui per a formar ponències o comissions de treball o com a simples observadors.

Quan es tracti un tema relacionat amb algun organisme diocesà es pot invitar a la sessió alguns membres de l'organisme corresponent, els quals tindran dret a veu, però no a vot.

6. REUNIONS

6.1. Es convocarà amb tres setmanes, almenys, d'anticipació. Queda sempre en peu el dret del Sr. Arquebisbe de convocar amb menys dies amb caràcter d'urgència.

6.2. A la convocatòria figurarà l'ordre del dia i s'hi adjuntarà el material convenient, segons els temes que s'hagin de tractar i la manera prevista de tractar-los.

- 6.3. Cada membre dóna el seu parer i emet el seu vot, si cal, sota la seva pròpia responsabilitat i no com a simple portaveu dels seus electors.
- 6.4. Per a cada reunió es designarà un moderador que tingui les qualitats adients per a acomplir aquesta tasca.
- 6.5. És necessari que els membres del CPD valorin molt la importància del discerniment, del parer o del vot de caire consultiu, fet en un clima de veritable comunió eclesial, cercant el bé de tota la comunitat diocesana.

En aquest sentit seria bo de poder arribar a un consens. D'altres vegades serà suficient deixar constància clarament dels diferents parers, o bé es podrà sotmetre a votació.

Si es tracta d'aprovar un text, els vots s'emeten amb la fórmula SÍ (*placet*), NO (*non placet*), SÍ (*placet*) IUXTA MODUM. En l'aprovació de les esmenes (o *modi*) i en les altres votacions s'emeten amb la fórmula SÍ o NO. Qui voti IUXTA MODUM haurà de donar per escrit, de manera clara i precisa, la seva esmena. El ponent o la comissió de ponència estudiaran si l'esmena s'accepta o no. En cas afirmatiu se sotmet a l'aprovació del Ple; en cas negatiu es dóna la raó al Ple.

Per a l'aprovació de proposicions es requerirà la majoria absoluta del total dels presents.

Per a la votació de les persones s'aplicarà el cànon 119.

- 6.6 En cas de votació, serà normalment secreta, excepte quan el Ple es pronunciï altrament.
- 6.7. Impedits d'assistir-hi.** Els consellers que per causa justificada no puguin assistir a la reunió podran enviar per escrit o per mitjà d'un altre conseller el seu parer sobre els temes de l'ordre del dia, però no el seu vot. Aquest parer serà manifestat oportunament durant la sessió.

7. CESSAMENT

En quedar vacant la seu, cessa el CPD (c. 513 § 2).

Aprovats per decret de 15 de desembre de 2009

Reflexió d'aquest curs: El prevere i el seu ministeri

PAUTA

de reflexió personal per a preveres

DESEMBRE 2009

A partir del recés del proper dilluns, 21 de desembre de 2009, en què el Sr. Arquebisbe ens farà reflexionar entorn dels temes:

Partir novament de Crist, el model de pastor, el criteri d'actuació, la referència de vida. Re-presentem el Crist!

PAUTA DE REFLEXIÓ:

- Sou conscients que els germans cristians quan us miren, us escolten, us veuen actuar... esperen trobar en vosaltres un pastor segons el model de Crist?
- Us adoneu que ells tenen dret a esperar un pastor segons el cor de Crist?
- Re-presentar el Senyor, Bon Pastor, en la presidència de les celebracions, persones, en la vida i el servei de cada dia..., quines actituds de fons us demana?

PAUTA

de reflexió personal sobre els preveres dirigida als consells pastorals diocesà, arxiprestals i parroquials

EL PREVERE COM A CAP DE LA COMUNITAT

Enguany, en ocasió de l'Any Sacerdotal, ens proposem de reflexionar sobre els nostres preveres i el seu ministeri. Per aquest motiu els preveres de la nostra arxidiòcesi, durant aquest curs, aniran seguint unes pautes de reflexió personal que treballaran alhora en les seves reunions de preveres de l'arxiprestat. Amb la finalitat de poder-los ajudar en el seu discerniment, us oferim una pauta de reflexió que ens pot ajudar en aquest treball que estem fent durant aquest curs.

El Sr. Arquebisbe amb el seu Consell Episcopal

1. ¿Quins són els records positius que conserves dels rectors que han servit la vostra parròquia i que heu conegut i tractat?
2. El prevere-rector presideix, com a primer responsable, la comunitat

parroquial en nom de Crist, Bon Pastor, en virtut de la seva ordenació presbiteral i per l'enviament del Sr. Arquebisbe. Com ho valoreu?

3. Un deure del president de la comunitat és suscitar les diverses vocacions, carismes i serveis per a l'edificació de la comunitat i per a l'evangelització dels homes i dones de la societat en la qual està implantada. Segons el vostre parer, es va realitzant aquesta tasca? En què i en qui es troben les principals dificultats?
4. ¿Es va promovent la participació cada vegada més nombrosa i responsable dels laics i laiques en els diversos serveis pastorals (Càritas, catequesi, litúrgia, pastoral de la salut, administració econòmica, acolliment de persones, cura, neteja i ornamentació de l'església; etc.)?
5. En l'exercici del servei de la presidència, ¿el rector escolta les persones, dóna confiança als laics i laiques perquè assumeixin responsabilitats?
6. Com a rector de la comunitat parroquial, ¿té una actitud d'acolliment de les persones, dels pobres i transeünts, d'obertura i de diàleg?

Primer trimestre de curs

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENT

del mes de desembre de 2009

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, amb data de 9 de desembre de 2010, el nomenament de Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro com a notari *ad casum* per a l'acte d'execució del Decret pel qual s'estableix la fusió de la comunitat de clarisses del monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc amb la del monestir de Santa Clara de Reus.

COMUNICAT

de la reunió n. 174 del Consell Episcopal

En la reunió n. 174, tinguda el dia 1 de desembre de 2009, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- S'ha fet una valoració de la reunió del Consell Pastoral Diocesà del dia 27 de novembre, en la qual es va emetre una nota pel que fa a la crisi econòmica i a les famílies que hi estan afectades.
- S'ha parlat del nou impuls que s'està donant a l'Acció Catòlica.

- A partir de la pauta de reflexió referent als preveres i el seu ministeri, concretant en el tema del prevere com a cap de la comunitat, que van treballar en primera instància els membres del Consell Pastoral Diocesà, s'ha preparat la presentació per tal que la treballin també els diferents membres dels consells pastorals arxiprestals i parroquials que hi estiguin interessats, amb la Tau n. 19 com a complement.
- S'han estudiat els criteris a l'hora de fer nomenaments parroquials que van oferir els membres del Consell del Presbiteri en l'última reunió del 12 de novembre, i s'ha decidit que es presentaran a les reunions arxiprestals de preveres per tal que aportin el seu parer de cara a treballar novament aquest tema en una nova reunió del Consell del Presbiteri.
- S'ha parlat de la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut de 2011 a Madrid, per a la qual Tarragona serà diòcesi d'acollida dels joves que vinguin d'altres països, i també de la creu de les jornades mundials de la joventut, que la tindrem a Tarragona del 15 al 18 de maig de 2010.

Tarragona, 1 de desembre de 2009

COMUNICAT

de la reunió n. 175 del Consell Episcopal

En la reunió n. 175, tinguda el dia 15 de desembre de 2009, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- El Sr. Arquebisbe ha informat que el dijous 10 de desembre es va fer l'acte oficial de fusió de les comunitats de clarisses del monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc amb les del monestir de Santa Clara de Reus.
- S'ha preparat la reunió d'arxiprestos prevista per al dia 28 de gener de 2010.
- S'han continuat estudiant els criteris a l'hora de fer nomenaments parroquials que van oferir els membres del Consell del Presbiteri en l'última reunió del 12 de novembre, i s'ha decidit que se'n farà arribar un resum als arxiprestats per tal que els seus preveres en facin també una valoració.
- El Sr. Arquebisbe ha signat un decret de modificació dels articles 2.3 i 3.5 dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà pel que fa a la representació de les religioses de les comunitats femenines de vida consagrada establertes a la nostra arxidiòcesi: a partir de la signatura d'aquest decret seran tres les representants de les religioses, independentment de

la dedicació específica que tinguin, i tindrà cura de la seva elecció el delegat per a la vida consagrada.

- S'ha incorporat a la reunió Mn. Simó Gras, director del Secretariat diocesà de vocacions, que ha explicat la situació actual i quines actuacions s'estan portant a terme des del susdit Secretariat, partint de dos objectius: el desvetllament vocacional de les persones, joves bàsicament, i l'acompanyament espiritual que se'ls ha d'oferir

Tarragona, 15 de desembre de 2009

CONFIRMACIONS de l'any 2009

Gener

10 Parr. Sta. Maria de Solivella 2

Febrer

7 Parr. L'Assumpció del Pla de Santa Maria 10

14 Parr. Sta. Coloma verge i màrtir de Santa Coloma de Queralt 16

Març

8 Parr. St. Pere Apòstol de Perafort 6

Abril

18 Parr. Sta. Maria Magdalena de Bonastre 3

24 Parr. Sta. Maria Assumpta de Maspujols 14

Maig

3 Parr. St. Roc de l'Argilaga 4

3 Parr. Sta. Maria de la Secuita 4

9 Parr. L'Assumpció d'Alcover 47

10 Parr. St. Martí bisbe d'Altafulla 7

14 Parr. St. Francesc d'Assís de Tarragona 22

15 Parr. St. Salvador del Vendrell 48

16 Parr. Sta. Margarida de la Riera de Gaià 10

21 Parr. St. Pere Apòstol de Montbrió del Camp 7

22 Parr. Stma. Trinitat de Tarragona 14

24 Parr. St. Bartomeu d'Albinyana 10

24 Parr. La Immaculada de Reus	16
29 Parr. Sta. Maria de l'Albi	23
30 Parr. St. Andreu Apòstol de la Selva del Camp	26
31 Catedral de Tarragona	32
31 Parr. St. Fructuós de Tarragona	20

Juny

3 Parr. Sta. Maria de Cambrils	25
4 Parr. St. Francesc d'Assís de Reus	26
5 Parr. St. Cosme i St. Damià de Tarragona	23
6 Parr. St. Joan Baptista de Tarragona	22
11 Parr. L'Assumpció de les Borges del Camp	6
12 Parr. St. Miquel de Cervià de les Garrigues	19
13 Parr. St. Esteve Protomàrtir de Vila-seca	30
14 Parr. St. Joan Baptista de Valls	15
14 Parr. Sta. Maria de Salomó	4
14 Parr. St. Pau Apòstol de Tarragona	35
19 Parr. St. Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí	11
21 Parr. St. Bernat Calbó de Reus	21
27 Parr. St. Martí Bisbe del Morell	31
28 Parr. St. Pau Apòstol de Tarragona	1

Juliol

3 Parr. St. Salvador de Tarragona	9
4 Parr. St. Joan Baptista de la Pobla de Mafumet	16
5 Parr. Sta. Maria de Montblanc	24
5 Parr. St. Simó de Fontscaldes	9
5 Parr. St. Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp	16
12 Parr. Transfiguració del Senyor de Vimbodí	11
18 Parr. St. Jaume Apòstol d'Arbeca	8
26 Parr. St. Martí de Vilallonga del Camp	20

Setembre

26 Parr. St. Sebastià de la Canonja	16
-------------------------------------	----

Octubre

3 Parr. Sta. Clara de Tarragona	17
---------------------------------	----

17 Parr. Mare de Déu del Lledó de Valls	34
25 Parr. Sta. Maria de Bellvei	9
30 Parr. St. Joan Baptista de Reus	38
Novembre	
7 Parr. Sta. Maria de Falset	15
13 Parr. St. Pere de Calafell	8
14 Parr. Crist Rei de Reus	10
15 Parr. St. Jaume de Belianes	6
28 Parr. Sta. Maria de Salou	7
29 Parr. St. Joan Evangelista de Porrera	5
Desembre	
5 Parr. St. Joan Baptista de Vinaixa	6
6 Parr. St. Vicenç Màrtir de Castellvell	25
11 Parr. Puríssima Sang de Reus	23
13 Parr. St. Martí Bisbe de l'Aleixar	7
20 Parr. St. Pere i St. Pau de Tarragona	7
Total	956

Departament per als Assumptes Econòmics

CARTA

relativa a alguns aspectes de caire fiscal relacionats amb la normativa de l'IBI i de l'ICIO

A tots els rectors

Benvolguts en el Senyor,

La present és per a informar-vos sobre alguns aspectes de caire fiscal relacionats amb la normativa de l'IBI (Impost sobre Béns Immobles) i de l'ICIO (Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres), que ens afecten molt directament i convé que tingueu molt present.

1. El darrer 21 d'octubre de 2009 es va publicar en el BOE n. 254 l'Ordre EHA/2814/2009, de 15 d'octubre, per la qual es modifica l'Ordre de 5 de juny de 2001 i s'aclareix la inclusió de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres en la lletra B) de l'apartat 1 de l'article IV de l'Acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics. La redacció de l'article queda en els següents termes:

«Segon. La Santa Seu, la Conferència Episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, els ordes i congregacions religiosos i instituts de vida consagrada i les seves províncies i cases *gaudeixen d'exempció total i permanent en l'Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres per tots aquells immobles que estiguin exempts de la Contribució Territorial Urbana* (actualment Impost sobre Béns Immobles).»

2. L'exempció de l'ICIO s'expressa clarament a favor de tots aquells béns exempts de l'Impost sobre Béns Immobles. Tot i així, convé tenir molt present, a l'hora d'actuar, els següents supòsits:
 - a) Hi ha molts Ajuntaments que ens han reconegut l'exempció de l'IBI i per norma general no liquiden l'ICIO. Tot i així, si es donés el cas que presentessin al cobrament l'ICIO, només caldria portar-los el document adjunt que justifica l'exempció i no aplicació de l'impost.
 - b) Altres Ajuntaments continuen reclamant el pagament de l'IBI a algunes parròquies. Dels que han arribat directament o ens els ha fet arribar el rector, l'Arquebisbat ha presentat recursos per tal que reconeguin l'exempció que ens atorga la Llei. En aquests casos, mentre no tinguem una resolució favorable s'hauria de pagar l'ICIO sempre que ens el reclamin. Tot i així aconsellem que tracteu l'assumpte a l'Ajuntament corresponent per tal d'intentar que acceptin l'exempció que es constata en el document adjunt.

La nostra recomanació és que conserveu els documents de pagament per tal que, un cop reconeguda l'exempció de l'IBI, es pugui procedir a reclamar la devolució d'aquests ingressos indeguts.

Molt cordialment,

Joaquim Fortuny Vizcarro, pvre.
Ecònom diocesà

Tarragona, 22 de desembre de 2009

secció informativa

NOMENAMENT

de Mn. Miquel Barbarà Anglès protonotari apostòlic supernumerari

Amb data de 28 de novembre de 2009, el sant pare Benet XVI ha nomenat protonotari apostòlic supernumerari a Mn. Miquel Barbarà Anglès. Aquest títol és la distinció més alta que el Sant Pare pot concedir a un prevere que no pertanyi al col·legi episcopal.

Mn. Miquel Barbarà ha exercit càrrecs de responsabilitat a l'Arquebisbat de Tarragona durant gairebé quaranta anys, en moments clau de la vida diocesana i civil de Catalunya i de l'Estat espanyol, en col·laboració íntima amb els arquebisbes Josep Pont i Gol, Ramon Torrella Cascante, Lluís Martínez Sistach i darrerament amb el mateix arquebisbe Jaume Pujol Balcells, com a secretari general i canceller, vicari episcopal de pastoral i vicari general, entre d'altres. En l'actualitat ostenta els càrrecs de degà del Capítol de la Catedral de Tarragona i és director del Secretariat diocesà de música sacra.

Amb motiu del relleu en els càrrecs de govern de la cúria arxidiocesana, el 25 de març d'enguany, el Sr. Arquebisbe va demanar a la Santa Seu la concessió d'aquest títol en agraïment i reconeixement de l'important treball que Mn. Miquel Barbarà ha dut a terme a l'Arquebisbat de Tarragona durant aquesta llarga trajectòria.

El proppassat dia 21 de desembre, en ocasió del recés d'Advent de preveres, el Sr. Arquebisbe va fer l'anunci d'aquesta notícia, i el Dilluns Sant de 2010, dia 29 de març, en el decurs de la missa crismal, es farà el lliurament oficial d'aquesta distinció a Mn. Miquel Barbarà.

Tarragona, 23 de desembre de 2009

secció documental

Santa Seu

Sant Pare

MISSATGE URBI ET ORBI

de Nadal

Benvolguts germans i germanes de Roma i d'arreu del món,
i tots vosaltres, homes i dones a qui Déu estima,

Lux fulgebit hodie super nos, quia natus est nobis Dominus.

‘Avui brilla una nova llum, la del Senyor que ens ha nascut.’

(Missal Romà, Nativitat del Senyor, Missa de l'alba, Antífona d'entrada.)

La litúrgia de la missa de l'alba ens ha recordat que la nit ja ha passat, el dia està avançat; la llum que prové de la gruta de Betlem resplendeix sobre nosaltres.

Però la Bíblia i la litúrgia no ens parlen de la llum natural, sinó d'una llum diferent, especial, d'alguna manera projectada i orientada cap a un «nosaltres», el mateix «nosaltres» per al qual el Nen de Betlem «ha nascut». Aquest «nosaltres» és l'Església, la gran família universal dels creients en Crist, que han esperat amb esperança el nou naixement del Salvador, i avui celebren en el misteri la perenne actualitat d'aquest esdeveniment.

Al principi, entorn del pessebre de Betlem, aquest «nosaltres» era gairebé invisible als ulls dels homes. Com ens diu l'Evangeli de sant Lluc, incloïa, a més de Maria i Josep, uns pocs pastors senzills que van arribar a la cova avisats pels àngels. La llum del primer Nadal va ser com un foc encès a la nit. Tot al voltant era fosc, mentre a la gruta resplendia la llum veritable que «il·lumina tots els homes» (Jn 1,9). I, això no obstant, tot passa amb senzillesa i en allò que està amagat, segons l'estil amb què Déu actua en tota la història de la Salvació. Déu vol anar posant focus de llum concrets, per a donar després claredat fins a l'horitzó. La Veritat, com l'Amor que conté, s'encén allí on la llum és acollida, difonent-se després en cercles concèntrics, gairebé per contacte, en els cors i les ments, els quals, obrint-se lliurement al seu resplendor, es converteixen per part seva en fonts de llum. És la història de l'Església que comença el seu camí a la cova pobra de Betlem, i a través dels segles es converteix en poble i font de llum per a la humanitat. També avui, per mitjà dels qui van a l'encontre del nen Jesús, Déu continua encenent focus en la nit del món, per a cridar els homes a reconèixer en ell el «signe» de la seva presència salvadora i alliberadora, estenent el «nosaltres» dels creients en Crist a tota la humanitat.

Onsevulla que hi hagi un «nosaltres» que aculli l'amor de Déu, allí resplendeix la llum de Crist, fins i tot en les situacions més difícils. L'Església, com la Mare de Déu, ofereix al món Jesús, el Fill que ella mateixa ha rebut com un do, i que ha vingut per a alliberar l'home de l'esclavatge del pecat. Com Maria, l'Església no

té por, perquè aquell Nen és la seva força. Però no se'l guarda per a ella: l'ofereix als qui el cerquen amb cor sincer, als humils de la terra i als afligits, a les víctimes de la violència, a tots els qui desitgen ardentment el bé de la pau. També avui, dirigint-se a la família humana profundament marcada per una greu crisi econòmica, però abans que res de caràcter moral, i per les doloroses ferides de guerres i conflictes, l'Església repeteix amb els pastors, volent compartir i ser fidel a l'home: «Arribem-nos a Betlem» (Lc 2,15), allí trobarem la nostra esperança.

El «nosaltres» de l'Església viu on va néixer Jesús, a Terra Santa, per a invitar els seus habitants a abandonar qualsevol lògica de violència i venjança que tinguin, i a comprometre's amb renovat vigor i generositat en el camí cap a una convivència pacífica. El «nosaltres» de l'Església està present en els altres països de l'Orient Mitjà. Com no pensar en la tempestuosa situació a l'Iraq i en aquell petit grup de cristians que viu en aquella regió. Pateix a vegades violències i injustícies, però està sempre disposat a donar la seva contribució a l'edificació de la convivència civil, oposada a la lògica de l'enfrontament i del rebuig de qui és al costat. El «nosaltres» de l'Església està actiu a Sri Lanka, a la península coreana i a Filipines, com també a altres terres asiàtiques, com a ferment de reconciliació i de pau. Al continent africà no para d'eleva la seva veu a Déu per a implorar la fi dels abusos a la República Democràtica del Congo; invita els ciutadans de Guinea i del Níger al respecte dels drets de tota persona, i al diàleg; demana als de Madagascar que superin les divisions internes i s'acullin mútuament; recorda a tots que estan cridats a l'esperança, malgrat els drames, les proves i les dificultats que els continuen afligint. A Europa i a l'Amèrica septentrional, el «nosaltres» de l'Església impulsa a superar la mentalitat egoista i tecnicista, a promoure el bé comú i a respectar els més febles, començant pels qui encara no han nascut. A Hondures, ajuda a reprendre el camí institucional; a tota l'Amèrica Llatina, el «nosaltres» de l'Església és factor d'identitat, plenitud de veritat i caritat que no pot ser reemplaçada per cap ideologia, una crida al respecte dels drets inalienables de cada persona i al seu desenvolupament integral, anunci de justícia i fraternitat, font d'unitat.

Fidel al manament del seu Fundador, l'Església és solidària amb els afectats per les calamitats naturals i per la pobresa, també en les societats opulentes. Davant l'èxode dels qui emigren de la seva terra i a causa de la fam, la intolerància o el deteriorament ambiental es veuen forçats a marxar lluny, l'Església és una presència que crida a l'acolliment. En una paraula, l'Església anuncia pertot arreu l'evangeli de Crist, malgrat les persecucions, les discriminacions, els atacs i la indiferència, a vegades hostil, que li permeten de compartir la sort del seu Mestre i Senyor.

Benvolguts germans i germanes, quin gran do és formar part d'una comunió que és per a tots. És la comunió de la Santíssima Trinitat, del cor de la qual ha descendit al món l'Emmanuel, Jesús, Déu-amb-nosaltres. Com els pastors de Betlem, contemplem plens de meravella i gratitud aquest misteri d'amor i de llum. Bon Nadal a tots.

25 de desembre de 2009

MISSATGE

per a la celebració de la Jornada Mundial de la Pau. 1 de gener de 2010

SI VOLS PROMOURE LA PAU, PROTEGEIX LA CREACIÓ

1. EN OCASIÓ DEL COMENÇAMENT DE L'ANY NOU, voldria dirigir els meus més fervents desitjos de pau a totes les comunitats cristianes, als responsables de les Nacions, als homes i dones de bona voluntat de tot el món. El tema que he elegit per a aquesta XLIII Jornada Mundial de la Pau és: «Si vols promoure la pau, protegeix la creació.» El respecte al que ha estat creat té gran importància, ja que «la creació és el començament i el fonament de totes les obres de Déu»,¹ i la seva salvaguarda s'ha fet avui essencial per a la convivència pacífica de la humanitat. En efecte, encara que és cert que, a causa de la crueltat de l'home amb l'home, hi ha moltes amenaces a la pau i a l'autèntic desenvolupament humà integral —guerres, conflictes internacionals i regionals, atemptats terroristes i violacions dels drets humans—, no són menys preocupants els perills causats pel descuit, i fins i tot per l'abús que es fa de la terra i dels béns naturals que Déu ens ha donat. Per aquest motiu, és indispensable que la humanitat renovi i reforci «aquesta aliança entre ésser humà i medi ambient que ha de ser reflex de l'amor creador de Déu, del qual procedim i cap al qual caminem».²

2. A l'encíclica *Caritas in veritate* he subratllat que el desenvolupament humà integral està estretament relacionat amb els deures que es deriven de la relació de l'home amb l'entorn natural, considerat com un do de Déu per a tots, l'ús del qual comporta una responsabilitat comuna respecte a tota la humanitat, especialment als pobres i a les generacions futures. He assenyalat, a més, que quan es considera la naturalesa, i l'ésser humà en primer lloc, simplement com un fruit de l'atzar o del determinisme evolutiu, es corre el risc que disminueixi en les persones la consciència de la responsabilitat.³ En canvi, valorar la creació com un do de Déu a la humanitat ens ajuda a comprendre la vocació i el valor de l'home. En efecte, podem proclamar plens de sorpresa amb el Salmista: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo dic: “Què és l'home, perquè te'n records? Què és un mortal, perquè el tinguis present?”» (Sl 8,4-5). Contemplar la bellesa de la creació és un estímul per a reconèixer l'amor del Creador, aquest amor que «mou el sol i les altres estrelles».⁴

3. Fa vint anys, en dedicar el missatge de la Jornada Mundial de la Pau al tema «Pau amb Déu creador, pau amb tota la creació», el papa Joan Pau II va cridar l'atenció sobre la relació que nosaltres, com a criatures de Déu, tenim amb l'univers que ens envolta. «En els nostres dies augmenta cada cop més la convicció» —escrivia— «que la pau mundial està amenaçada, també [...] per la manca del respecte que s'ha de tenir per la naturalesa», afegint que la consciència ecològica

¹ *Catecisme de l'Església catòlica*, 198.

² Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2008, 7.

³ Cf. n. 48.

⁴ Dante Alighieri, *La divina comèdia*, Paradís, XXXIII, 145.

«no s'ha d'obstaculitzar, sinó més aviat afavorir, de manera que es desenvolupi i maduri trobant una adequada expressió en programes i iniciatives concrets».⁵ També altres predecessors meus havien fet referència anteriorment a la relació entre l'home i el medi ambient. Pau VI, per exemple, en ocasió del vuitantè aniversari de l'encíclica *Rerum novarum* de Lleó XIII, el 1971, va indicar que «a causa d'una explotació inconsiderada de la naturalesa, [l'home] corre el risc de destruir-la i de ser per la seva part víctima d'aquesta degradació». I va afegir també que, en aquest cas, «no sols l'ambient físic constitueix una amenaça permanent: contaminacions i rebutjos, noves malalties, poder destructor absolut; és el consorci humà mateix el que l'home ja no domina, creant d'aquesta manera per al demà un ambient que podria resultar-li intolerable. Problema social d'envergadura que incumbeix la família humana tota sencera».⁶

4. Sense entrar en la qüestió de solucions tècniques específiques, l'Església, «experta en humanitat», es preocupa de cridar l'atenció amb energia sobre la relació entre el Creador, l'ésser humà i la creació. L'any 1990, Joan Pau II va parlar de «crisi ecològica» i, destacant que aquesta té un caràcter predominantment ètic, va fer notar «la urgent necessitat moral d'una nova solidaritat».⁷ Aquesta crida es fa avui encara més urgent davant les creixents manifestacions d'una crisi que seria irresponsable no prendre en seriosa consideració. ¿Com es pot romandre indiferent davant els problemes que es deriven de fenòmens com el canvi climàtic, la desertificació, el deteriorament i la pèrdua de productivitat d'àmplies zones agrícoles, la contaminació dels rius i de les capes aquífères, la pèrdua de la biodiversitat, l'augment de successos naturals extrems, la desforestació de les àrees equatorials i tropicals? ¿Com es pot descuidar el creixent fenomen dels anomenats *pròfugs ambientals*, persones que han d'abandonar l'ambient en què viuen —i ben sovint també els seus béns— a causa del seu deteriorament, per a afrontar els perills i les incògnites d'un desplaçament forçat? ¿Com es pot no reaccionar davant els conflictes actuals, i davant altres potencials, relacionats amb l'accés als recursos naturals? Totes aquestes són qüestions que tenen una repercussió profunda en l'exercici dels drets humans, com per exemple el dret a la vida, a l'alimentació, a la salut i al desenvolupament.

5. Això no obstant, s'ha de tenir en compte que no es pot valorar la crisi ecològica separant-la de les qüestions que hi van lligades, ja que està estretament vinculada al concepte mateix de desenvolupament i a la visió de l'home i la seva relació amb els seus semblants i la creació. Per tant, resulta sensat fer una revisió profunda i amb visió de futur del model de desenvolupament, reflexionant a més sobre el sentit de l'economia i la seva finalitat, per a corregir-ne les disfuncions i distorsions. Ho exigeix l'estat de salut ecològica del planeta; ho requereix també, i sobretot, la crisi cultural i moral de l'home, els símptomes de la qual són patents des de fa temps arreu del món.⁸ La humanitat necessita una profunda renovació cultural;

⁵ Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 1990, 1.

⁶ Carta ap. *Octogesima adveniens*, 21.

⁷ Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 1990, 10.

⁸ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate*, 32.

necessita redescobrir aquests valors que constitueixen el fonament sòlid sobre el qual construir un futur millor per a tots. Les situacions de crisi que està actualment travessant —ja siguin de caràcter econòmic, alimentari, ambiental o social— són també, en el fons, crisis morals relacionades entre elles, les quals obliguen a replantejar el camí comú dels homes; obliguen, en particular, a una manera de viure caracteritzada per la sobrietat i la solidaritat, amb noves regles i formes de compromís, recolzant-se amb confiança i valentia en les experiències positives que ja s'han realitzat i rebutjant amb decisió les negatives. Només d'aquesta manera la crisi actual es converteix en ocasió de discerniment i de noves projeccions.

6. ¿No és cert potser que a l'origen del que, en sentit còsmic, anomenem *naturalesa*, hi ha «un disegni d'amor i de veritat»? El món «no és producte d'una necessitat qualsevol, d'un destí cec o de l'atzar [...]. Procedeix de la voluntat lliure de Déu que ha volgut fer participar les criatures del seu ser, de la seva saviesa i de la seva bondat».⁹ El llibre del Gènesi ens remet en les seves primeres pàgines al projecte sapient del cosmos, fruit del pensament de Déu, al començament de les quals se situen l'home i la dona, creats a imatge i semblança del Creador per a «omplir la terra» i «dominar-la» com a «administradors» de Déu mateix (cf. Gn 1,28). L'harmonia entre el Creador, la humanitat i la creació que descriu la Sagrada Escriptura s'ha trencat pel pecat d'Adam i Eva, de l'home i la dona, que van pretendre posar-se al lloc de Déu, negant-se a reconèixer-se criatures seves. La conseqüència és que s'ha distorsionat també l'encàrrec de «dominar» la terra, de «conrear-la i guardar-la», i així va sorgir un conflicte entre ells i la resta de la creació (cf. Gn 3,17-19). L'ésser humà s'ha deixat dominar per l'egoisme, perdent el sentit del manament de Déu, i en la seva relació amb la creació s'ha comportat com a explotador, volent exercir sobre seu un domini absolut. Però el veritable sentit del manament original de Déu, perfectament clar en el llibre del Gènesi, no consistia en una simple concessió d'autoritat, sinó més aviat en una crida a la responsabilitat. D'altra banda, la saviesa dels antics reconeixia que la naturalesa no està a la nostra disposició com si fos un «feix de deixalles escampades a l'atzar»,¹⁰ mentre que la Revelació bíblica ens ha fet comprendre que la naturalesa és un do del Creador, el qual hi ha inscrit el seu ordre intrínsec perquè l'home pugui descobrir-hi les orientacions necessàries per a «conrear-la i guardar-la» (cf. Gn 2,15).¹¹ Tot el que existeix pertany a Déu, que ho ha confiat als homes, però no perquè en disposin arbitràriament. Al contrari, quan l'home, en comptes d'exercir el seu paper de col·laborador de Déu, el suplanta, acaba provocant la rebel·lió de la naturalesa, «més aviat tiranitzada que no pas governada per ell».¹² Així, doncs, l'home té el deure d'exercir un govern responsable sobre la creació, protegint-la i conreant-la.¹³

⁹ *Catecisme de l'Església catòlica*, 295.

¹⁰ «Heràclit d'Efes (535 aC ca. - 475 aC ca.)», Fragment 22B124, a H. Diels-W-W. Kranz, *Die Fragmenti der Vorsokratiker*, Weidmann, Berlín 1952°.

¹¹ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate*, 48.

¹² Joan Pau II, Carta enc. *Centesimus annus*, 37.

¹³ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate*, 50.

7. S'ha de constatar, per desgràcia, que nombroses persones, a molts països i regions del planeta, pateixen creixents dificultats a causa de la negligència o del rebuig per part de tants a exercir un govern responsable respecte al medi ambient. El concili ecumènic Vaticà II ha recordat que «Déu ha destinat a l'ús de tots els homes i pobles la terra amb tot el que conté».¹⁴ Per tant, l'herència de la creació pertany a la humanitat sencera. En canvi, el ritme actual d'explotació posa seriosament en perill la disponibilitat d'alguns recursos naturals, no sols per a la present generació, sinó sobretot per a les futures.¹⁵ Així, doncs, es pot comprovar fàcilment que el deteriorament ambiental és sovint el resultat de la manca de projectes polítics d'altres mires o de la recerca d'interessos econòmics miops, que es transformen lamentablement en una seriosa amenaça per a la creació. Per a contrarestar aquest fenomen, tenint en compte que «qualsevol decisió econòmica té conseqüències de caràcter moral»,¹⁶ és també necessari que l'activitat econòmica respecti més el medi ambient. Quan s'utilitzen els recursos naturals, cal preocupar-se de la seva salvaguarda, preveient també els seus costos —en termes ambientals i socials—, que han de ser considerats com un capítol essencial del cost de la mateixa activitat econòmica. Pertoca a la comunitat internacional i als governs nacionals donar les indicacions oportunes per a contrarestar de manera eficaç una utilització del medi ambient que el perjudiqui. Per a protegir l'ambient, per a tutelar els recursos i el clima, cal, d'una banda, actuar respectant unes normes ben definides fins i tot des del punt de vista jurídic i econòmic i, per una altra, tenir en compte la solidaritat que s'ha de tenir pels qui habiten les regions més pobres de la terra i per les futures generacions.

8. En efecte, sembla urgent aconseguir una solidaritat intergeneracional lleial. Els costos que es deriven de la utilització dels recursos ambientals comuns no poden deixar-se a càrrec de les generacions futures: «Hereus de generacions passades i beneficiant-nos del treball dels nostres contemporanis, estem obligats amb tots i no podem desinteressar-nos dels qui vindran a augmentar encara més el cercle de la família humana. La solidaritat universal, que és un fet i benefici per a tots, és també un deure. Es tracta d'una responsabilitat que les generacions presents tenen respecte a les futures, una responsabilitat que incumbeix també cada Estat i la Comunitat internacional.»¹⁷ L'ús dels recursos naturals hauria de fer-se de manera que els avantatges immediats no tinguin conseqüències negatives per als éssers vivents, humans o no, del present i del futur; que la tutela de la propietat privada no entrebanqui el destí universal dels béns;¹⁸ que la intervenció de l'home no comprometi la fecunditat de la terra, per a ara i per al demà. A més de la solidaritat intergeneracional lleial, s'ha de reiterar la necessitat moral urgent d'una renovada solidaritat intrageneracional, especialment en les relacions entre països en via de desenvolupament i aquells altament industrialitzats: «La comunitat

¹⁴ Const. past. *Gaudium et spes*, 69.

¹⁵ Cf. Joan Pau II, Carta enc. *Sollicitudo rei socialis*, 34.

¹⁶ Carta enc. *Caritas in veritate*, 37.

¹⁷ Consell Pontifici Justícia i Pau, *Compendi de la doctrina social de l'Església*, 467; cf. Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio*, 17.

¹⁸ Cf. Joan Pau II, Carta enc. *Centesimus annus*, 30-31.43.

internacional té el deure imprescindible de trobar les maneres institucionals per a ordenar l'aprofitament dels recursos no renovables, amb la participació també dels països pobres, i planificar així conjuntament el futur.»¹⁹ La crisi ecològica mostra la urgència d'una solidaritat que es projecti en l'espai i en el temps. En efecte, entre les causes de la crisi ecològica actual, és important reconèixer la responsabilitat històrica dels països industrialitzats. Això no obstant, tampoc els països menys industrialitzats, particularment aquells emergents, estan exempts de la seva responsabilitat respecte a la creació, perquè el deure d'adoptar gradualment mesures i polítiques ambientals eficaces incumbeix a tots. Això podria aconseguir-se més fàcilment si no hi hagués tants càlculs interessats en l'assistència, en la transferència de coneixements i de tecnologies més netes.

9. És indubtable que un dels principals problemes que ha d'afrontar la comunitat internacional és el dels recursos energètics, cercant estratègies compartides i sostenibles per a satisfer les necessitats d'energia d'aquesta generació i de les futures. Per a això, és necessari que les societats tecnològicament avançades estiguin disposades a afavorir comportaments caracteritzats per la sobrietat, disminuint el consum d'energia i millorant-ne les condicions d'ús. Al mateix temps, s'ha de promoure la recerca i les aplicacions d'energies amb menor impacte ambiental, així com la «redistribució planetària dels recursos energètics, de manera que també els països que no els tenen puguin accedir-hi».²⁰ La crisi ecològica, doncs, ofereix una oportunitat històrica per a elaborar una resposta col·lectiva orientada a canviar el model de desenvolupament global seguint una direcció més respectuosa amb la creació i d'un desenvolupament humà integral inspirat en els valors de la caritat en la veritat. Per tant, desitjaria que s'adoptés un model de desenvolupament basat en el paper central de l'ésser humà, en la seva promoció i participació en el bé comú, en la responsabilitat, en la presa de consciència de la necessitat de canviar l'estil de vida i en la prudència, virtut que indica el que s'ha de fer avui, en previsió del que pot ocórrer demà.²¹

10. Per a portar la humanitat cap a una gestió del medi ambient i dels recursos del planeta que sigui sostenible en el seu conjunt, l'home està cridat a emprar la seva intel·ligència en el camp de la investigació científica i tecnològica i en l'aplicació dels descobriments que se'n deriven. La «nova solidaritat» proposada per Joan Pau II en el missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 1990,²² i la «solidaritat global» que vaig esmentar en el Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2009,²³ són actituds essencials per a orientar el compromís de tutelar la creació, mitjançant un sistema de gestió dels recursos de la terra més ben coordinat en l'àmbit internacional, sobretot en un moment en què va apareixent cada vegada de manera més clara l'estreta interrelació que hi ha entre la lluita contra el deteriorament ambiental i la promoció del desenvolupament humà integral. Es tracta d'una

¹⁹ Carta enc. *Caritas in veritate*, 49.

²⁰ *Ibid.*

²¹ Cf. Sant Tomàs d'Aquino, *S. Th.*, II-II, q. 49, 5.

²² Cf. n. 9.

²³ Cf. n. 8.

dinàmica imprescindible, pel fet que «el desenvolupament integral de l'home no pot donar-se sense el desenvolupament solidari de la humanitat».²⁴ Avui són moltes les oportunitats científiques i les vies innovadores potencials, gràcies a les quals es poden obtenir solucions satisfactòries i harmòniques per a la relació entre l'home i el medi ambient. Per exemple, és necessari afavorir la investigació orientada a determinar la manera més eficaç per a aprofitar la gran potencialitat de l'energia solar. També mereix atenció la qüestió, que s'ha fet planetària, de l'aigua i el sistema hidrogeològic global, el cicle del qual té una importància de primer ordre per a la vida sobre la terra, l'estabilitat de la qual pot veure's amenaçada greument pels canvis climàtics. S'han d'explorar, a més, estratègies apropiades de desenvolupament rural centrades en els petits agricultors i les seves famílies, així com és necessari preparar polítiques idònies per a la gestió dels boscos, per al tractament de les deixalles i per a la valoració de les sinergies que es donen entre els intents de contrarestar els canvis climàtics i la lluita contra la pobresa. Calen polítiques nacionals ambicioses, completades amb un compromís internacional necessari que porti beneficis importants, sobretot a mitjà i llarg termini. En definitiva, cal superar la lògica del mer consum per a promoure formes de producció agrícola i industrial que respectin l'ordre de la creació i satisfacin les necessitats primeres de tots. La qüestió ecològica no s'ha d'afrontar només per les perspectives esgarrifoses que es perfilen a l'horitzó a causa del deteriorament ambiental; el motiu ha de ser sobretot la recerca d'una autèntica solidaritat d'abast mundial, inspirada en els valors de la caritat, la justícia i el bé comú. D'altra banda, com ja he tingut ocasió de recordar, «la tècnica mai no és només tècnica. Manifesta qui és l'home i quines són les seves aspiracions de desenvolupament, expressa la tensió de l'ànim humà envers la superació gradual de certs condicionaments materials. La tècnica, per tant, s'insereix en el manament de conrear i guardar la terra (cf. Gn 2,15) que Déu ha confiat a l'home, i s'orienta a reforçar aquesta aliança entre ésser humà i medi ambient que ha de reflectir l'amor creador de Déu».²⁵

11. Cada cop es veu amb més claredat que el tema del deteriorament ambiental qüestiona els comportaments de cadascun de nosaltres, els estils de vida i els models de consum i producció actualment dominants, ben sovint insostenibles des del punt de vista social, ambiental i fins i tot econòmic. Ha arribat el moment en què resulta indispensable un canvi de mentalitat efectiu, que porti a tots a adoptar nous estils de vida, «segons els quals, la recerca de la veritat, de la bellesa i del bé, així com la comunió amb els altres homes per a un desenvolupament comú, siguin els elements que determinin les opcions del consum, dels estalvis i de les inversions».²⁶ S'ha d'educar cada cop més per a construir la pau a partir d'opcions de gran calat en l'àmbit personal, familiar, comunitari i polític. Tots som responsables de la protecció i l'atenció de la creació. Aquesta responsabilitat no té fronteres. Segons el principi de subsidiarietat, és important que tots es comprometin en l'àmbit que els correspongui, treballant per a superar el predomini dels interessos particulars. Un paper de sensibilització i formació correspon particularment als

²⁴ Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio*, 43.

²⁵ Carta enc. *Caritas in veritate*, 69.

²⁶ Joan Pau II, Carta enc. *Centesimus annus*, 36.

diversos subjectes de la societat civil i a les Organitzacions no governatives, que es mouen amb generositat i determinació en favor d'una responsabilitat ecològica que hauria d'estar cada vegada més arrelada en el respecte de l'«ecologia humana». A més, s'ha de requerir la responsabilitat dels mitjans de comunicació social en aquest camp, a fi de proposar models positius en què inspirar-se. Per tant, ocupar-se del medi ambient exigeix una visió àmplia i global del món; un esforç comú i responsable per a passar d'una lògica centrada en l'interès nacionalista egoista a una perspectiva que compregui sempre les necessitats de tots els pobles. No es pot restar indiferent davant el que passa en el nostre entorn, perquè la degradació de qualsevol part del planeta ens afectaria a tots. Les relacions entre les persones, els grups socials i els Estats, com els llaços entre l'home i el medi ambient, estan cridats a assumir l'estil del respecte i de la «caritat en la veritat». En aquest context tan ampli, és desitjable més que mai que els esforços de la comunitat internacional per a aconseguir un desarmament progressiu i un món sense armes nuclears, que només amb la seva existència amenacen la vida del planeta, així com per a un procés de desenvolupament integral de la humanitat d'avui i del demà, siguin de debò eficaços i correspostos adequadament.

12. L'Església té una responsabilitat respecte a la creació i se sent amb el deure d'exercir-la també en l'àmbit públic, per a defensar la terra, l'aigua i l'aire, dons de Déu creador per a tots, i sobretot per a protegir l'home enfront del perill de la destrucció d'ell mateix. En efecte, la degradació de la naturalesa està estretament relacionada amb la cultura que modela la convivència humana, per la qual cosa «quan es respecta l'«ecologia humana» en la societat, també l'ecologia ambiental se'n beneficia».²⁷ No es pot demanar als joves que respectin el medi ambient si no se'ls ajuda en la família i en la societat a respectar-se a ells mateixos: el llibre de la naturalesa és únic, tant en el relatiu a l'ambient com a l'ètica personal, familiar i social.²⁸ Els deures pel que fa a l'ambient es deriven dels deures amb la persona, considerada en si mateixa i en la seva relació amb els altres. Per això, encoratjo de bon grat l'educació d'una responsabilitat ecològica que, com he dit en l'encíclica *Caritas in veritate*, salvaguardi una autèntica «ecologia humana» i, per tant, afirmi amb renovada convicció la inviolabilitat de la vida humana en cadascuna de les seves fases, i en qualsevol condició en què es trobi la dignitat de la persona i la insubstituïble missió de la família, en la qual s'educa en l'amor al proïsme i el respecte per la naturalesa.²⁹ Cal salvaguardar el patrimoni humà de la societat. Aquest patrimoni de valors té el seu origen i està inscrit en la llei moral natural, que fonamenta el respecte de la persona humana i de la creació.

13. Tampoc s'ha d'oblidar el fet, summament eloqüent, que molts troben tranquil·litat i pau, se senten renovats i enfortits en estar en contacte amb la bellesa i l'harmonia de la naturalesa. Així, doncs, hi ha una certa forma de reciprocitat: en cuidar la creació veiem que Déu, a través d'ella, té cura de nosaltres. D'altra banda, una correcta concepció de la relació de l'home amb el medi ambient no

²⁷ Carta enc. *Caritas in veritate*, 51.

²⁸ Cf. *ibid.*, 15.51.

²⁹ Cf. *ibid.*, 28.51.61; Joan Pau II, Carta enc. *Centesimus annus*, 38.39.

porta a absolutitzar la naturalesa ni a considerar-la més important que la persona mateixa. El Magisteri de l'Església manifesta reserves davant una concepció del món que ens envolta inspirada en l'ecocentrisme i el biocentrisme, perquè aquesta concepció elimina la diferència ontològica i axiològica entre la persona humana i els altres éssers vivents. D'aquesta manera, s'anul·la a la pràctica la identitat i el paper superior de l'home, afavorint una visió igualitarista de la «dignitat» de tots els éssers vivents. S'obre així pas a un nou panteisme amb accents neopagans, que fa derivar la salvació de l'home exclusivament de la naturalesa, entesa en sentit purament naturalista. L'Església invita en canvi a plantejar la qüestió de manera equilibrada, respectant la «gramàtica» que el Creador ha inscrit en la seva obra, confiant a l'home el paper de guardià i administrador responsable de la creació, paper del qual certament no ha d'abusar, però del qual tampoc no pot abdicar. En efecte, també la posició contrària d'absolutitzar la tècnica i el poder humà acaba per atemptar greument, no sols contra la naturalesa, sinó també contra la mateixa dignitat humana.³⁰

14. Si vols promoure la pau, protegeix la creació. La recerca de la pau per part de tots els homes de bona voluntat es veurà facilitada sens dubte pel reconeixement comú de la relació inseparable que hi ha entre Déu, els éssers humans i tota la creació. Els cristians ofereixen la seva aportació, il·luminats per la Revelació divina i seguint la Tradició de l'Església. Consideren el cosmos i les seves meravelles a la llum de l'obra creadora del Pare i de la redempció de Crist, que, amb la seva mort i resurrecció, ho ha reconciliat tot amb Déu «tant a la terra com al cel» (Col 1,20). Crist, crucificat i ressuscitat, ha lliurat a la humanitat el seu Esperit santificador, que guia el camí de la història, en espera del dia en què, amb el retorn gloriós del Senyor, seran inaugurats «un cel nou i una terra nova» (2Pe 3,13), on habitaran per sempre la justícia i la pau. Per tant, protegir l'entorn natural per a construir un món de pau és un deure de cada persona. Heus aquí un desafiament urgent que s'ha d'afrontar de manera unànime amb un renovat interès; heus aquí una oportunitat providencial per a llegar a les noves generacions la perspectiva d'un futur millor per a tots. Que els responsables de les nacions en siguin conscients, així com els qui, en tots els àmbits, s'interessen pel destí de la humanitat: la salvaguarda de la creació i la consecució de la pau són realitats íntimament relacionades entre elles. Per això, invito tots els creients a elevar una fervent pregària a Déu, Creador totpoderós i Pare de misericòrdia, perquè en el cor de cada home i de cada dona ressoni, s'aculli i es visqui la crida urgent: «Si vols promoure la pau, protegeix la creació.»

Vaticà, 8 de desembre de 2009

³⁰ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate*, 70.

MISSATGE

per a la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Diumenge, 16 de maig de 2010

**«EL SACERDOT I LA PASTORAL EN EL MÓN DIGITAL:
ELS NOUS MITJANS AL SERVEI DE LA PARAULA»**

Benvolguts germans i germanes,

El tema de la propera Jornada Mundial de les Comunicacions Socials —«El sacerdot i la pastoral en el món digital: els nous mitjans al servei de la Paraula»— s'insereix molt apropiadament en el camí de l'Any Sacerdotal, i posa en primer pla la reflexió sobre un àmbit pastoral vast i delicat com és el de la comunicació i el món digital, oferint al sacerdot noves possibilitats de realitzar el seu particular servei a la Paraula i de la Paraula. Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els nous mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, instaurant en molts casos formes de diàleg encara de més abast. La seva recent i àmplia difusió, així com la seva notable influència, fan cada cop més important i útil el seu ús per al ministeri sacerdotal.

La tasca primera del sacerdot és anunciar Crist, la paraula de Déu feta carn, i comunicar la multiforme gràcia divina que ens salva mitjançant els sagraments. L'Església, convocada per la Paraula, és signe i instrument de la comunió que Déu estableix amb l'home i que cada sacerdot està cridat a edificar en ell i amb ell. En això resideix l'altíssima dignitat i bellesa de la missió sacerdotal, en la qual s'opera de manera privilegiada el que afirma l'apòstol Pau: «Diu l'Escriptura: “Cap dels qui creuen en ell no quedarà confós”», perquè «tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran. Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia? I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?» (Rm 10,11.13-15).

Les vies de comunicació obertes per les conquestes tecnològiques s'han convertit en un instrument indispensable per a respondre adequadament aquestes preguntes, que sorgeixen en un context de grans canvis culturals, que es noten especialment en el món juvenil. En veritat el món digital, oferint mitjans que permeten una capacitat d'expressió gairebé il·limitada, obre importants perspectives i actualitza l'exhortació paulina: «Ai de mi si no anunciés l'evangeli!» (1Co 9,16). Així doncs, amb la difusió d'aquests mitjans, la responsabilitat de l'anunci no sols augmenta, sinó que es fa més urgent i reclama un compromís més intens i eficaç. Pel que fa a això, el sacerdot es troba com a l'inici d'una «nova història», perquè en la mesura que aquestes noves tecnologies suscitin relacions cada cop més intenses, i com més s'ampliïn les fronteres del món digital, més es veurà cridat a ocupar-se pastoralment d'aquest camp, multiplicant el seu esforç per a posar aquests mitjans al servei de la Paraula.

Això no obstant, la creixent multimedialitat i la gran varietat de funcions que hi ha en la comunicació, poden comportar el risc d'un ús dictat sobretot per la mera exigència de fer-se presents, considerant Internet només, i de manera errònia, com un espai que ha d'ocupar-se. Al contrari, es demana als preveres la capacitat de participar en el món digital en constant fidelitat al missatge de l'evangeli, per a

exercir el seu paper d'animadors de comunitats que s'expressen cada cop més a través de les moltes «veus» sorgides en el món digital. Han d'anunciar l'evangeli valent-se no sols dels mitjans tradicionals, sinó també dels que aporta la nova generació de mitjans audiovisuals (foto, vídeo, animacions, blogs, llocs web), ocasions inèdites de diàleg i instruments útils per a l'evangelització i la catequesi.

El sacerdot podrà fer conèixer la vida de l'Església mitjançant aquests moderns mitjans de comunicació, i ajudar les persones d'avui a descobrir el rostre de Crist. Per a això ha d'unir l'ús oportú i competent d'aquests mitjans —adquirit també en el període de formació— amb una sòlida preparació teològica i una profunda espiritualitat sacerdotal, alimentada pel constant diàleg amb el Senyor. En el contacte amb el món digital, el prevere ha de transparentar, més que la mà d'un simple usuari dels mitjans, el seu cor de consagrat que dóna ànima no sols al compromís pastoral que li és propi, sinó al flux comunicatiu continuat de la «xarxa».

També en el món digital s'ha de posar de manifest que la sol·licitud amorosa de Déu en Crist per nosaltres no és quelcom del passat, ni el resultat de teories erudites, sinó una realitat molt concreta i actual. En efecte, la pastoral en el món digital ha de mostrar a les persones del nostre temps i a la humanitat desorientada d'avui que «Déu és a prop; que en Crist tots ens pertanyem mútuament» (Discurs a la cúria romana per a l'intercanvi de felicitacions nadalenques, 21 de desembre de 2009).

¿Qui millor que un home de Déu pot desenvolupar i posar en pràctica, a través de la pròpia competència en el camp dels nous mitjans digitals, una pastoral que faci Déu viu i actual en la realitat d'avui? ¿Qui millor que ell pot presentar la saviesa religiosa del passat com una riquesa a la qual recórrer per a viure dignament l'avui i construir adequadament el futur? Qui treballa com a consagrat en els mitjans té la tasca d'aplanar el camí a noves trobades, assegurant sempre la qualitat del contacte humà i l'atenció a les persones i a les seves necessitats espirituals autèntiques. Li correspon oferir als qui viuen aquest temps «digital» nostre els signes necessaris per a reconèixer el Senyor; donar-los l'oportunitat d'educar-se per a l'espera i l'esperança i d'acostar-se a la paraula de Déu que salva i afavoreix el desenvolupament humà integral. La Paraula podrà així navegar mar endins envers els nombrosos encreuaments que creï l'atapeïda xarxa d'autopistes del ciberespai, i afirmar el dret de ciutadania de Déu en cada època, perquè ell pugui avançar a través de les noves formes de comunicació pels carrers de les ciutats i aturar-se davant els llinars de les cases i dels cors i dir novament: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20).

En el Missatge de l'any passat vaig animar els responsables dels processos comunicatius a promoure una cultura de respecte per la dignitat i el valor de la persona humana. Aquesta és una de les formes en què l'Església està cridada a exercir una «diaconia de la cultura» en el «continent digital». Amb l'evangeli a les mans i al cor, cal reafirmar que hem de continuar preparant els camins que condueixen a la paraula de Déu sense descuidar una atenció particular a qui està en actitud de recerca. Encara més, procurant mantenir viva aquesta recerca com a primer pas de l'evangelització. Així, una pastoral en el món digital està cridada a tenir en compte també els qui no creuen i desconfien, però que porten en el cor els

desitjos d'absolut i de veritats perennes, perquè aquests mitjans permeten entrar en contacte amb creients de qualsevol religió, amb no creients i amb persones de totes les cultures. Així com el profeta Isaïes va arribar a imaginar una casa d'oració per a tots els pobles (cf. Is 56,7), potser serà possible imaginar que puguem obrir a la xarxa un espai —com el «pati dels gentils» del temple de Jerusalem— també a aquells per als qui Déu continua sent un desconegut.

El desenvolupament de les noves tecnologies i, en la seva dimensió més àmplia, tot el món digital, representen un gran recurs per a la humanitat en el seu conjunt i per a cada persona en la singularitat del seu ésser, i un estímulo per al debat i el diàleg. Però constitueixen també una gran oportunitat per als creients. Cap camí no pot ni ha d'estar tancat a qui, en el nom de Crist ressuscitat, es compromet a fer-se cada cop més proïsme de l'ésser humà. Els nous mitjans, per tant, ofereixen sobretot als preveres perspectives pastorals sempre noves i sense fronteres que l'inviten a valorar la dimensió universal de l'Església per a una comunió àmplia i concreta; a ser testimonis en el món actual de la vida renovada que sorgeix de l'escolta de l'evangeli de Jesús, el Fill etern que ha habitat entre nosaltres per salvar-nos. Cal no oblidar, això no obstant, que la fecunditat del ministeri sacerdotal deriva sobretot de Crist, al qual trobem i escoltem en la pregària; al qual anunciem amb la predicació i el testimoniatge de la vida; al qual coneixem, estimem i celebrem en els sacraments, sobretot en el de la santa eucaristia i el de la reconciliació.

Benvolguts sacerdots, us renovo la invitació a assumir amb saviesa les oportunitats específiques que ofereix la moderna comunicació. Que el Senyor us converteixi en apassionats anunciadors de la bona notícia també en la nova «àgora» que han donat a llum els nous mitjans de comunicació.

Amb aquests desitjos, invoco sobre vosaltres la protecció de la Mare de Déu i del sant Rector d'Ars, i amb afecte imparteixo a cadascú la benedicció apostòlica.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 24 de gener de 2010, festa de Sant Francesc de Sales

Any Sacerdotal

Congregació per al Clergat

CARTA

relativa a la importància de la pregària per al prevere

Benvolguts preveres,

La pregària ocupa necessàriament un lloc central en la vida del prevere. No és difícil entendre-ho, perquè la pregària conrea la intimitat del deixeble amb el seu mestre, Jesucrist. Tots sabem que quan ella falta la fe es debilita i el ministeri perd contingut i sentit. La conseqüència existencial per al prevere serà aquella de tenir menys alegria i menys felicitat en el ministeri de cada dia. És com si, en el camí del seguiment a Crist, el prevere, que camina al costat d'altres, comencés a retardar-se sempre més i d'aquesta manera s'allunyés del Mestre, fins a perdre'l de vista a l'horitzó. Des d'aquest moment es troba perdut i vacil·lant.

Sant Joan Crisòstom, comentant en una homilia la Primera carta de Sant Pau a Timoteu, adverteix sàviament: «El diable interfereix contra el pastor [...]. Això és, si matant les ovelles el ramat disminueix, eliminant el pastor, ell destruirà al ramat sencer.» El comentari fa pensar en moltes de les situacions actuals. El Crisòstom adverteix que la disminució dels pastors fa i farà disminuir sempre més el nombre dels fidels de la comunitat. Sense pastors, les nostres comunitats quedaran destruïdes.

Però voldria parlar aquí de la necessitat de la pregària perquè, com diu el Crisòstom, els Pares vencin el diable i no siguin cada cop menys. Veritablement, sense l'aliment essencial de la pregària, el prevere malalt, el deixeble no troba la força per a seguir el Mestre i, d'aquesta manera, mor per desnutrició. Conseqüentment, el seu ramat es perd i, al final, mor.

Cada prevere, doncs, té una referència essencial en la comunitat eclesial. Ell és un deixeble molt especial de Jesús, el qual l'ha cridat i, pel sagrament de l'orde, l'ha configurat a ell, com a cap i pastor de l'Església. Crist és l'únic Pastor, però ha volgut fer partícip del seu ministeri els Dotze i els seus successors, per mitjà dels quals també els preveres, encara que en grau inferior, participen d'aquest sagrament, de tal manera que també ells arriben a participar de manera pròpia en el ministeri de Crist, cap i pastor. Això comporta una unió essencial del prevere a la comunitat eclesial. Ell no pot fer menys d'aquesta responsabilitat, atès que la comunitat sense pastor mor. Com Moisès, el prevere ha de restar amb els braços alçats cap al cel en oració perquè el poble no mori.

Per això, el prevere ha de romandre fidel a Crist i fidel a la comunitat; ha de ser home de pregària, un home que viu en la intimitat amb el Senyor. A més té la necessitat de trobar suport en la pregària de l'Església i de cada cristià. Les ovelles han de pregar pel seu pastor. Però quan el pastor mateix s'adona que la seva vida de pregària resulta feble, és llavors el moment d'adreçar-se a l'Esperit Sant i invocar-lo amb l'ànim d'un pobre. L'Esperit tornarà a encendre la passió i l'encant envers el Senyor, que es troba sempre allí i que vol sopar amb ell.

En aquest Any Sacerdotal volem pregar amb perseverança i amb tot l'amor pels sacerdots i amb els sacerdots. Pel que fa a això, la Congregació per al Clergat, cada primer dijous de mes, a les quatre de la tarda, durant l'Any Sacerdotal, celebra una Hora eucarística-mariana a la Basílica de Santa Maria la Major, a Roma, amb els sacerdots i pels sacerdots. Amb gran alegria, moltes persones acudeixen a pregar amb nosaltres.

Benvolgudíssims sacerdots, el Nadal del Senyor és a la porta. Voldria donar-vos els meus millors auguris de feliç Nadal i feliç any nou 2010. Al costat del pessebre, el Nen Jesús nat invita a renovar envers ell aquella intimitat d'amic i de deixeble per a enviar-nos novament com els seus evangelitzadors.

Cardenal Cláudio Hummes
Arquebisbe emèrit de Sant Pau
Prefecte de la Congregació per al Clergat

Desembre de 2009

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS UN SOL SERVEI

RIFER

◀ ROCAFER ▶

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

C/ Canonge Dorca, 37
Tel. 972 22 01 55
17005 Girona
www.rifersl.com

C/ Llull, 321 Edifici Cinc 22@
Tel. 93 311 72 01
08019 Barcelona
info@rocafer.com

Delegació Terrassa
Tel. mòbil 616 90 90 01
Terrassa
info@rifersl.com

ASSOCIACIÓ TARRACO MINUSVÀLIDS

Av. Catalunya, 32 (Passatge) - Tel. 977 22 12 14 - Tarragona

AL SERVEI DELS COL·LECTIUS DE DISCAPACITATS

EL NOSTRE FUTUR ESTÀ EN LA TEVA COL·LABORACIÓ

NO TEMAS IR DESPACIO. TEME NO AVANZAR 1,50 €

Serveis:

Microbusos - Tallers - Fàbriques

Cultura-Esport:

Biblioteca - Professors - Cursets

Aletisme - Natació - Bàsquet

Salut:

Centre mèdic - Rehabilitació -

Material ortopèdic

La nostra obra social surt dels beneficis de la venda del cupó, després de donar treball als minusvàlids

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)

Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII

GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)

Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

